Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

8 päivänä heinäkuuta 2020*

Polkumyynti – Kiinasta peräisin olevien tai sieltä lähetettyjen kiteisestä piistä valmistettujen aurinkosähkömoduulien ja niiden keskeisten komponenttien (kennot) tuonti – Sitoumukset – Tutkittavaksi ottaminen – Täytäntöönpanoasetus (UE) 2016/2146 – Vaatimusten mukaisten laskujen mitätöinti – Uusien säännösten ajallinen soveltaminen

Asiassa T-110/17,

Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd, kotipaikka Changzhou (Kiina), asianajaja Y. Melin

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään N. Kuplewatzky ja T. Maxian Rusche,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään H. Marcos Fraile, avustajanaan asianajaja N. Tuominen,

väliintulijana,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta, joka koskee Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tai sieltä lähetettyjen kiteisestä piistä valmistettujen aurinkosähkömoduulien ja niiden keskeisten komponenttien (kennot) tuontia koskevassa polkumyynnin ja tukien vastaisessa menettelyssä tarjotun sitoumuksen hyväksymisen vahvistamisesta lopullisten toimenpiteiden soveltamiskauden ajaksi annetun täytäntöönpanopäätöksen 2013/707/EU nojalla hyväksytyn sitoumuksen peruuttamisesta kahden vientiä harjoittavan tuottajan osalta 7.12.2016 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2016/2146 (EUVL 2016, L 333, s. 4) osittaista kumoamista siltä osin kuin se koskee kantajaa

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Kanninen sekä tuomarit J. Schwarcz (esittelevä tuomari) ja C. Iliopoulos,

kirjaaja: hallintovirkamies P. Cullen,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 30.1.2019 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd valmistaa kiteisestä piistä valmistettuja aurinkosähkömoduuleja Kiinassa ja tuo niitä maahan Euroopan unioniin.

2 Euroopan komissio antoi 4.6.2013 asetuksen (EU) N:o 513/2013 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tai sieltä lähetettyjen kiteisestä piistä valmistettujen aurinkosähkömoduulien ja niiden keskeisten komponenttien (kennot ja kiekot) tuonnissa ja tämän Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan tai lähetetyn tuonnin kirjaamisvelvoitteesta annetun asetuksen (EU) N:o 182/2013 muuttamisesta (EUVL 2013, L 152, s. 5).

3 Komissio hyväksyi Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tai sieltä lähetettyjen kiteisestä piistä valmistettujen aurinkosähkömoduulien ja niiden keskeisten komponenttien (kennot ja kiekot) tuontia koskevassa polkumyynnin vastaisessa menettelyssä tarjotun sitoumuksen hyväksymisestä 2.8.2013 annetulla päätöksellään 2013/423/EU (EUVL L 2013, s. 209, s. 26) hintasitoumuksen (jäljempänä sitoumus), jota Kiinan koneiden ja elektroniikan tuonti- ja vientikauppakamarin (jäljempänä CCCME) tarjosi kantajan ja useiden muiden vientiä harjoittavien tuottajien nimissä.

4 Euroopan unionin neuvosto antoi 2.12.2013 täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1238/2013 Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tai sieltä lähetettyjen kiteisestä piistä valmistettujen aurinkosähkömoduulien ja niiden keskeisten komponenttien (kennot) tuontia koskevan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta ja tässä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta (EUVL 2013, L 325, s. 1).

5 Neuvosto antoi 2.12.2013 myös täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 1239/2013 Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tai sieltä lähetettyjen kiteisestä piistä valmistettujen aurinkosähkömoduulien ja niiden keskeisten komponenttien (kennot) tuontia koskevan lopullisen tasoitustullin käyttöönotosta (EUVL 2013, L 325, s. 66).

6 Täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdassa ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdassa säädetään samoin sanoin, että komissio voi tunnistaa liiketoimet, joiden osalta ”tullivelka syntyy vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanottohetkellä” tilanteissa, joissa hintasitoumuksen hyväksyminen peruutetaan.

7 Komissio vahvisti kyseisen sitoumuksen hyväksymisen, sellaisena kuin se oli muutettuna CCCME:n hakemuksella, kiinalaisten vientiä harjoittavien tuottajien lukuun Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tai sieltä lähetettyjen kiteisestä piistä valmistettujen aurinkosähkömoduulien ja niiden keskeisten komponenttien (kennot) tuontia koskevassa polkumyynnin ja tukien vastaisessa menettelyssä tarjotun sitoumuksen hyväksymisen vahvistamisesta lopullisten toimenpiteiden soveltamiskauden ajaksi 4.12.2013 tehdyllä täytäntöönpanopäätöksellä 2013/707/EU (EUVL 2013, L 325, s. 214). Komissio antoi 10.9.2014 täytäntöönpanopäätöksen 2014/657/EU ja hyväksyi ehdotuksen, jonka ryhmä vientiä harjoittavia tuottajia teki yhdessä CCCME:n kanssa selventääkseen täytäntöönpanopäätöksessä 2013/707 (EUVL 2014, L 270, s. 6) tarkoitetun sitoumuksen toteuttamista.

8 Kiinasta peräisin olevista aurinkosähkökennoista ja -moduuleista kannettavan arvotullin kokonaismäärä sellaisten yhtiöiden osalta, jotka eivät kuulu yhteistyötä tehneeseen ryhmään, joka on sisällytetty täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 liitteessä I olevaan luetteloon ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 liitteessä 1 olevaan luetteloon, on 47,7 prosenttia. Se vastaa 41,3 prosentin

polkumyyntitullia (täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 1 artiklan 2 kohta), johon lisätään 6,4 prosentin tasoitustulli (täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 1 artiklan 2 kohta). Sitoumuksen ja täytäntöönpanopäätöksen 2013/707 kattamat tuonnit vapautetaan kyseisistä tulleista täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 1 kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 1 kohdan nojalla.

9 Komissio ilmoitti 11.10.2016 päivätyllä kirjeellä kantajalle, että se aikoi peruuttaa siltä sitoumuksen hyväksynnän ja täsmensi perusteena käyttämänsä pääasialliset seikat ja näkökohdat. Mainittuun kirjeeseen oli liitetty yleinen tiedote ja kantajaa koskeva erityinen raportti.

10 Kantajaa koskevassa erityisessä raportissa komissio ilmoitti, että se aikoi peruuttaa sitoumuksen hyväksynnän ja kertoi kantajalle osan 4, jonka otsikko oli ”Vaatimusten mukaisten laskujen mitätöinti”, alla , että se aikoi yhtäältä mitätöidä tuojalle suoritettuihin myynteihin liittyvät vaatimustenmukaiset laskut ja toisaalta määrätä tulliviranomaiset perimään tullivelan siinä tapauksessa, että kantaja ei ollut esittänyt päteviä vaatimustenmukaisia laskuja tavaroiden vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanottohetkellä.

11 Kantaja esitti 28.10.2016 päivätyllä kirjeellä huomautuksia komission yleisestä tiedotteesta ja kantajaa koskevasta erityisestä raportista. Se selitti lähinnä, että komissiolla ei ollut toimivaltaa mitätöidä laskuja eikä määrätä tulliviranomaisia kantamaan tulleja niin kuin mitään vaatimusten mukaista laskua ei olisi esitetty. Kantajan mukaan tämä merkitsi tosiasiassa taannehtivan vaikutuksen liittämistä sitoumuksen peruuttamiseen.

12 Komissio pysytti kantansa sitoumuksen peruuttamisesta kahden täytäntöönpanopäätöksessä 2013/707 tarkoitetun vientiä harjoittavan tuottajan osalta 7.12.2016 annetussa täytäntöönpanoasetuksessa (EU) 2016/2146 (EUVL 2016, L 333, s. 4; jäljempänä riidanalainen asetus), joka on annettu polkumyynnillä muista kuin Euroopan unionin jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 8.6.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/1036 (EUVL 2016, L 176, s. 21; jäljempänä polkumyyntiä koskeva perusasetus) 8 artiklan ja muista kuin Euroopan unionin jäsenvaltioista tapahtuvalta tuetulta tuonnilta suojautumisesta 8.6.2016 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/1037 (EUVL 2016, L 176, s. 55; jäljempänä tukien vastainen perusasetus) 13 artiklan nojalla.

Oikeudenkäynti ja asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

13 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 18.2.2017 jättämällään kannekirjelmällä.

14 Komissio jätti vastineensa unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.5.2017.

15 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 23.5.2017 jättämällään asiakirjalla neuvosto pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin väliintulijana tukeakseen komission vaatimuksia. Asianosaiset eivät ole esittäneet tätä koskevia huomautuksia.

16 Unionin yleisen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 10.7.2017 antamallaan päätöksellä neuvoston väliintulijaksi tukemaan komission vaatimuksia.

17 Neuvosto toimitti väliintulokirjelmän 27.7.2017.

18 Komissio totesi unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamolle 12.9.2017 osoitetulla kirjeellä, ettei sillä ollut huomautuksia väliintulokirjelmästä.

19 Kantaja jätti väliintulokirjelmää koskevat huomautuksensa unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 12.9.2017.

20 Kantaja jätti vastauksensa unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 28.7.2017.

21 Komissio toimitti oman vastauskirjelmänsä unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 6.10.2017. Komission vastauskirjelmään sisältyi pyyntö poistaa asiakirja-aineistosta kantajan vastauksen liite C.3. Kantaja toimitti huomautuksensa tästä pyynnöstä 9.11.2017.

22 Kantaja esitti unionin yleiselle tuomioistuimelle vastauksensa jättämisen jälkeen ja ennen istuntoa vielä asiakirjan, joka oli merkitty numerolla E.1 ja joka viittaa Ruotsin kansallisessa tulliviranomaisessa käytyyn menettelyyn, joka koskee kyseisiä tuonteja ja johon liittyy vaatimustenmukaisia laskuja, jotka komissio on mitätöinyt. Komissio oli alun perin vaatinut unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 23.1.2019 jättämiensä huomautusten 14 kohdassa, että unionin yleinen tuomioistuin jättää kyseisen liitteen tutkimatta ja poistaa sen asiakirja-aineistosta uutena todisteena. Se luopui istunnossa oikeudenkäyntiväitteestään.

23 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen asetuksen 2 artiklan kantajaa koskevilta osin

– velvoittaa komission ja oikeudenkäynnin kuluessa komissiota tukemaan mahdollisesti hyväksytyt väliintulijat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

24 Komissio vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– ensisijaisesti jättää kanteen tutkimatta

– toissijaisesti jättää ainoan kanneperusteen tutkimatta

– edelliseen nähden toissijaisesti hylkää ainoan kanneperusteen ja siis koko kanteen perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 Neuvosto vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta

– toissijaisesti hylkää kanteen oikeudellisesti perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

26 Istunnossa kantaja pyysi asioiden T-781/17, Kraftpojkarna v. komissio, ja T-782/17, Wuxi Saijing Solar v. komissio yhdistämistä nyt käsiteltävään asiaan oikeudenkäynnin päättävän ratkaisun antamista varten. Unionin yleisen tuomioistuimen asiaa koskevan kysymyksen johdosta komissio ja neuvosto vastustivat mainitunlaista yhdistämistä ja väittivät lähinnä, ettei kyseisillä asioilla ollut samaa kohdetta. Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 68 artiklan mukaan unionin yleisen tuomioistuimen neljännen jaoston presidentti päätti olla yhdistämättä mainittuja asioita tähän oikeudenkäyntiin.

Oikeudellinen arviointi

Kanteen kohde

27 Aluksi on todettava, että kuten kantajan vaatimuksista ilmenee, nyt käsiteltävällä kanteella pyritään riidanalaisen asetuksen 2 artiklan kumoamiseen, siltä osin kuin se koskee kantajaa. Tämä kanne koskee siis kantajan vaatimusten mukaisten laskujen mitätöinnin lainmukaisuutta ja siitä johdettavia seurauksia muun muassa maksettavien polkumyynti- ja tasaustullien palautuksen suhteen. Näin ollen nyt käsiteltävä asia ei koske kysymystä siitä, oliko komissio aiheellisesti peruuttanut kantajan sitoumusten hyväksyntänsä. Kuten komissio aiheellisesti huomauttaa, kantaja ei riitauta riidanalaisen asetuksen 1 artiklaa, jolla komissio on peruuttanut sitoumusten hyväksymisen, eikä menettelyllisiä sääntöjä, jotka on annettu muun muassa kyseisen asetuksen 3 artiklassa.

Tutkittavaksi ottaminen

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

28 Komissio, jota neuvosto tukee, katsoo, että kanne on jätettävä tutkimatta. Siltä osin kuin kantaja tarkoittaa ainoastaan riidanalaisen asetuksen 2 artiklaa, sen olisi osoitettava, että sillä on SEUT 263 artiklan mukainen asiavaltuus ja siis, erityisesti, että asia koskee sitä suoraan. Sen olisi myös osoitettava oikeussuojan tarve, joka koskee riidanalaisen asetuksen mainittua säännöstä. Komissio väittää, että koska se, jonka piti maksaa kansallisille viranomaisille polkumyynti- ja tasaustulleja kantajan laatimien laskujen mitätöinnin oikeudellisena seurauksena, ei ollut kantaja vaan Seraphim Solar System GmbH, kantaja ei siis ole osoittanut, että asia koskee sitä suoraan eikä että sillä on oikeussuojan tarve. Komission mukaan nyt käsiteltävässä asiassa riidanalainen asetus ei ole konkreettisesti aiheuttanut haittaa kantajalle (ks. analogisesti tuomio 16.3.1978, Unicme ym. v. neuvosto, 123/77, EU:C:1978:73).

29 Komissio ilmoittaa, ettei ollut kantajan asia todeta, että riidanalaisen asetuksen 2 artiklalla oli suoria vaikutuksia kantajan oikeudelliseen tilanteeseen. Kantaja on komission mukaan nimittäin vain riitauttanut erityisen seurauksen siitä, että se on rikkonut sitoumustaan ja sitoumus on peruutettu, eli sen, että vaatimusten mukaiset laskut on mitätöity ja että näin ollen toinen yritys on joutunut maksamaan polkumyynti- ja tasaustulleja. Komissio väittää, että kantaja sekoittaa asiavaltuuteen sovellettavat vaatimuksen siltä osin kuin on kyse riidanalaisesta asetuksesta kokonaisuudessaan ja erityisesti sen 2 artiklasta.

30 Komission mukaan asia ei koske kantajaa erikseen. Ensinnäkin on kiistatonta, ettei se ollut riidanalaisen asetuksen 2 artiklan, joka on soveltamisalaltaan yleinen, addressaatti. Tämän jälkeen komissio korostaa, ettei se, että kantaja on mainittu riidanalaisessa asetuksessa kokonaisuudessaan, ollut ratkaisevaa. Komission mukaan riidanalaisella asetuksella ei määrätty polkumyynti- tai tasaustulleja. Kantajan tuotteen tuontitullit oli nimittäin maksettava alusta lähtien, mutta niitä ei ollut komission mukaan kannettu sen vuoksi, että niiden kantamisesta oli vapautettu vaatimusten mukaisten laskujen esittämisen vuoksi. Edes kyseisten laskujen mitätöinnin jälkeen tuontitulleja ei kanneta kantajalta, vaan Huashun Solar GmbH ja Seraphim Solar System -nimisiltä yrityksiltä, kuten riidanalaisen asetuksen liitteessä I on todettu, koska nämä yritykset ovat komission mukaan ainoat, joita edellä mainittu säännös koskee suoraan.

31 Lopuksi komissio väittää, ettei kantajalla ole myöskään oikeussuojan tarvetta. Komission mukaan kantaja ei ole osoittanut, miten riidanalaisen asetuksen 2 artiklan kumoamisesta voisi olla sille etua, vaikka laskujen mitätöinnistä ei syntynyt kantajalle tullivelkaa eikä se vapauttanut kantajaa mistään velvollisuudesta.

32 Kantaja kiistää komission ja neuvoston väitteet. Kantaja väittää, että riidanalainen asetus koskee sitä suoraan ja erikseen, että sillä on oikeussuojan tarve ja että näin ollen sen nostama kanne on otettava tutkittavaksi.

33 Tältä osin on huomautettava, että SEUT 263 artiklan neljännen kohdan mukaan luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi kyseisen artiklan ensimmäisessä ja toisessa kohdassa määrätyin edellytyksin nostaa kanteen hänelle osoitetusta toimesta tai toimesta, joka koskee häntä suoraan ja erikseen, sekä sääntelytoimesta, joka koskee häntä suoraan ja joka ei edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä.

34 Edellytyksestä, joka mukaan asian on koskettava kantajaa erikseen, on todettava, että vaikka on totta, että asetukset, joilla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja, ovatkin SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa määrättyjen edellytysten näkökulmasta luonteeltaan ja ulottuvuudeltaan siinä mielessä normatiivisia, että niitä sovelletaan yleisesti asianomaisiin taloudellisiin toimijoihin, ei ole kuitenkaan poissuljettua, että asetusten eräät säännökset voivat koskea tiettyjä talouden toimijoita erikseen (ks. määräys 21.1.2014, Bricmate v. neuvosto, T-596/11, ei julkaistu, EU:T:2014:53, 23 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Tästä seuraa, että toimet, joilla otetaan käyttöön polkumyyntitulleja, voivat sääntelyluonnettaan menettämättä koskea tietyissä olosuhteissa erikseen tiettyjä talouden toimijoita (ks. määräys 21.1.2014, Bricmate v. neuvosto, T-596/11, ei julkaistu, EU:T:2014:53, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

36 Edellytyksestä, jonka mukaan toimen on koskettava kantajaa suoraan, on muistutettava, että edellytys, jonka mukaan kanteen kohteena olevan päätöksen on koskettava luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä suoraan, sellaisena kuin siitä säädetään SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa, vaatii kahden kumulatiivisen edellytyksen yhtäaikaista täyttymistä eli yhtäältä sitä, että riidanalaisella toimella on välittömiä vaikutuksia yksityisen oikeusasemaan, ja toisaalta sitä, ettei se jätä niille, joille se on osoitettu ja joiden tehtävänä on sen toimeenpano, ollenkaan harkintavaltaa, jolloin toimeenpano on puhtaasti automaattista ja perustuu yksinomaan unionin lainsäädäntöön eikä edellytä välissä olevien sääntöjen soveltamista (ks. määräys 14.1.2015, SolarWorld ym. v. komissio, T-507/13, EU:T:2015:23, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, pysytetty määräyksellä 10.3.2016, SolarWorld v. komissio, C-142/15 P, ei julkaistu, EU:C:2016:163).

37 Oikeuskäytännössä on sitoumusta tarjoavien yhtiöiden osalta todettu, että kyseinen viejä voi nostaa kanteen unionin tuomioistuimissa niistä komission päätöksistä, jotka koskevat sitoumuksen hyväksymisen peruuttamista, ja sellaisesta neuvoston asetuksesta, jolla otetaan käyttöön kyseisen viejän tuontia koskeva lopullinen polkumyyntitulli (ks. määräys 14.1.2015, SolarWorld ym. v. komissio, T-507/13, EU:T:2015:23, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38 Asetuksen, jolla otetaan käyttöön polkumyyntitulli, katsotaan koskevan suoraan ainoastaan tuotteen, jolle on määrätty polkumyyntitulli, sellaisia vientiyrityksiä, joiden katsotaan syyllistyneen polkumyyntiin ja jotka voivat osoittaa, että ne on yksilöity toimielinten toimissa (tuomio 28.2.2019, neuvosto v. Marquis Energy, C-466/16 P, EU:C:2019:156, 54 kohta).

39 Lisäksi oikeuskäytännön mukaan pelkästään se seikka, että toimen, jonka kumoamista on vaadittu, soveltamiseksi tapahtuu kansallinen täytäntöönpanotoimi, ei mahdollista sen sulkemista pois, että kyseisen toimen voidaan katsoa koskevan suoraan kantajaa, joka on yksityishenkilö, kuitenkin sillä edellytyksellä, että toimen täytäntöönpanosta vastaavalla jäsenvaltiolla ei ole mitään itsenäistä harkintavaltaa (ks. vastaavasti tuomio 5.10.2005, Land Oberösterreich ja Itävalta v. komissio, T-366/03 ja T-235/04, EU:T:2005:347, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Mainitunlaisessa tilanteessa nimittäin kansallisen päätöksen antaminen on luonteeltaan automaattista ja riidanalaisen päätöksen on katsottava vaikuttavan suoraan kantajan oikeudelliseen tilanteeseen (ks. vastaavasti tuomio 10.9.2009, komissio v. Ente per le Ville Vesuviane ja Ente per le Ville Vesuviane v. komissio, C-445/07 P ja C-455/07 P, EU:C:2009:529, 45 ja 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

40 On myös muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyvät vain, jos kantajalla on intressi saada riidanalainen toimi kumotuksi (ks. vastaavasti tuomio 24.9.2008, Reliance Industries v. neuvosto ja komissio, T-45/06, EU:T:2008:398, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

– *Kantajaa erikseen koskeva toimi*

41 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että kantaja on tietyn tuotteen vientiä harjoittava tuottaja, joka on tehnyt täyttä yhteistyötä komission kanssa siinä tutkinnassa, joka on johtanut polkumyynti- ja tasaustullien määräämiseen, ja jonka nimi sisältyy täytäntöönpanoasetuksiin N:o 1238/2013 ja N:o 1239/2013, joissa määrätään mainituista tulleista, sekä sitoumuksen hyväksymiseen.

42 Kantaja on lisäksi nimenomaisesti nimetty riidanalaisessa asetuksessa. Yhtäältä kantaja on mainittu riidanalaisen asetuksen määräysosan 1 artiklassa, joka koskee komission aiemmin hyväksymien sitoumusten peruuttamista. Toisaalta kantaja mainitaan saman asetuksen 31 perustelukappaleessa toisena niistä kahdesta vientiä harjoittavasta tuottajasta, jotka olivat laatineet vaatimusten mukaisia laskuja, jotka kyseisen saman asetuksen määräysosan 2 artiklassa mitätöidään. Kantaja on osoittanut nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevat laskut Seraphim Solar System -nimiselle yritykselle. Riidanalainen asetus koskee yksinomaan sitä, ovatko kaksi nimeltä mainittua vientiä harjoittavaa tuottajaa, joihin kantaja kuuluu, noudattaneet sitoumuksia.

43 Näissä olosuhteissa riidanalaisen asetuksen ja sen 2 artiklan on katsottava koskevan kantajaa erikseen.

– *Kantajaa suoraan koskevan toimen käsite*

44 Nyt käsiteltävässä asiassa komissio on todettuaan, että kantaja oli rikkonut tarjottua sitoumusta, ja peruutettuaan mainitun sitoumuksen hyväksyminen, riidanalaisen päätöksen 2 artiklan mukaan mitätöinyt kantajan laatimat vaatimusten mukaiset laskut, jotka vastasivat tiettyjä erityisiä liiketoimia, ja todennut näin ollen, että kyseisistä liiketoimista oli kannettava maksettavat lopulliset tullit. Kun näin on tehty, riidanalaisilla säännöksillä on ollut suoraan vaikutuksia kantajan oikeudelliseen tilanteeseen. Lisäksi kansallisten tulliviranomaisten tästä johtamat seuraukset oli säädetty mainituissa säännöksissä eikä niillä kyseisten säännösten mukaan ollut mahdollisuutta kumota laskujen mitätöintiä tai olla kantamatta maksettavia tulleja.

45 Näissä olosuhteissa riidanalaisen asetuksen ja sen 2 artiklan on katsottava koskevan kantajaa suoraan.

– *Oikeussuojan tarve*

46 On todettava, että se seikka, johon komissio vetoaa, että tuojan eikä vientiä harjoittavan tuottajan on maksettava tullivelat, ei ole esteenä sille, että viimeksi mainitulla on tarve saada kumottua toimi, joka on mainittujen velkojen taustalla.

47 Tältä osin on todettava, että vientiä harjoittavan tuottajan sellaisista toimista, joilla sitoumuksen hyväksyntä peruutetaan ja otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli tuotteille, joita se valmistaa ja vie unionin markkinoille, nostaman kanteen tutkittavaksi ottaminen on implisiittisesti, mutta väistämättä hyväksytty oikeuskäytännössä (ks. vastaavasti tuomio 9.9.2010, Usha Martin v. neuvosto ja komissio, T-119/06, EU:T:2010:369, pysytetty muutoksenhaussa 22.11.2012 annetulla tuomiolla, Usha Martin v. neuvosto ja komissio, C-552/10 P, EU:C:2012:736). Samantyyppisessä tilanteessa tästä on pääteltävä, että mainitunlaisen vientiä harjoittavan tuottajan on katsottava myös voivan riitauttaa mainitun tullin kantaminen tuotteista, jotka se on jo vienyt ja joita koskevat vaatimusten mukaiset laskut komissio on mitätöinyt.

48 Lisäksi kantaja tuo aiheellisesti esiin sen, että riidanalaisilla säännöksillä, siltä osin kuin ne nostavat sen tuotteiden tuontihintaa, on sellaisia kielteisiä vaikutuksia sen liikesuhteisiin kyseisten tuotteiden tuojan kanssa, jotka kanne menestyessään on omiaan poistamaan.

49 Näin ollen kantajalla on oikeussuojan tarve vaatia riidanalaisen asetuksen 2 artiklan kumoamista. Kanne on otettava tutkittavaksi.

Kantajan esittämän lainvastaisuusväitteen tutkittavaksi ottaminen

50 Kantaja väittää, että täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohta ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohta ovat polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 30.11.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1225/2009 (EUVL 2009, L 343, s. 51), sellaisena kuin se on muutettuna, 8 artiklan 1, 9 ja 10 kohdan sekä 10 artiklan 5 kohdan ja muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuetulta tuonnilta suojautumisesta 11.6.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 597/2009 (EUVL 2009, L 188, s. 93) 13 artiklan 1, 9 ja 10 kohdan sekä 16 artiklan 5 kohdan vastaisia, koska neuvosto toimiessaan täytäntöönpanoviranomaisena eikä lainsäätäjänä ei voinut delegoida komissiolle toimivaltaa mitätöidä vaatimusten mukaiset laskut pelkällä sitoumuksen hyväksynnän peruuttamisella eikä määrätä tulliviranomaisia kantamaan tulleja tavaroista, jotka oli jo laskettu vapaaseen liikkeeseen unionin tullialueella.

51 Komissio, jota neuvosto tukee, tuo esiin, että kantajan oikeuteen esittää lainvastaisuusväite SEUT 277 artiklan mukaan sovelletaan vanhentumisaikaa 9.3.1994 annetun tuomion TWD Textilwerke Deggendorf (C-188/92, EU:C:1994:90) ja 15.2.2001 annetun tuomion Nachi Europe, (C-239/99, EU:C:2001:101) nojalla.

52 Tältä osin komission mukaan vientiä harjoittavana tuottajana, joka oli tehnyt yhteistyötä polkumyyntiä ja tuettua tuontia koskevissa tutkinnoissa, kantajalla oli ajallisesti rajoitettu oikeus, joka päättyi 3.3.2014, nostaa suora kanne SEUT 263 artiklan nojalla riitauttaakseen täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan b alakohdan. Näin ollen se ei komission mukaan voi nyt käsiteltävässä asiassa tehdä SEUT 277 artiklaan perustuvaa lainvastaisuusväitettä riitauttaakseen kyseiset säännökset.

53 Komissio väittää, että oikeusvarmuuden periaatteen mukaan unionin toimielinten toimien lopullinen luonne on esteenä niiden kyseenalaistamiselle sen jälkeen, kun SEUT 263 artiklassa säädetty kanteen nostamisen määräaika näistä toimista on päättynyt, ja näin on myös SEUT 277 artiklan nojalla mainittuja toimia vastaan tehdyn lainvastaisuusväitteen yhteydessä. Tällaista päätelmää sovelletaan myös asetuksiin, joilla otetaan käyttöön polkumyynti- ja tasaustulleja, koska ne ovat luonteeltaan kaksivaikutteisia eli ne ovat samanaikaisesti sekä normatiivisia toimenpiteitä että toimenpiteitä, jotka voivat koskea tiettyjä talouden toimijoita suoraan ja erikseen.

54 Komission mukaan nyt käsiteltävässä asiassa on selvää, että kantaja tunsi täydellisesti täytäntöönpanoasetukset N:o 1238/2013 ja N:o 1239/2013. Vaikka kantajaa ei ole sisällytetty otokseen, kantaja on osallistunut aktiivisesti menettelyyn, joka on johtanut polkumyynti- ja tasaustullien määräämiseen, saadakseen etua suhteessa sellaisiin vientiä harjoittaviin tuottajiin, jotka eivät ole tehneet yhteistyötä. Kantaja mainittiin kyseisten asetusten liitteissä. Näissä olosuhteissa minkä hyvänsä muun varovaisen talouden toimijan tavoin kantajan oli oltava tietoinen siitä, että neuvosto oli antanut komissiolle toimivallan mitätöidä vaatimusten mukaiset laskut ja määrätä tulliviranomaiset kantamaan tullit sellaisten laskujen osalta, joiden katsottiin rikkovan sitoumusta, joten määräaika, joka sillä oli mainitun toimivallan kyseenalaistamiseen ja siis intressinsä riitauttaa edellä mainitut asetukset suojaamiseen, päättyi komission mukaan 3.3.2014.

55 Kantaja kiistää komission ja neuvoston väitteet.

56 Unionin yleinen tuomioistuin toteaa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 277 artikla on ilmaus yleisestä periaatteesta, jolla taataan kullekin asianosaiselle tätä suoraan ja erikseen koskevan toimen kumoamiseksi oikeus riitauttaa toimielinten sellaisten aikaisempien toimenpiteiden pätevyys, jotka muodostavat oikeudellisen perustan kanteen kohteena olevalle toimelle, jos asianosaisella ei ole ollut oikeutta nostaa EY 263 artiklan nojalla suoraa kannetta sellaisia toimenpiteitä vastaan, joiden seuraukset tämä kärsii voimatta vaatia niiden kumoamista (ks. tuomio 6.3.1979, Simmenthal v. komissio, 92/78, EU:C:1979:53, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Oikeuskäytännöstä ilmenee lisäksi, että lainvastaisuusväitteen tie on avoinna vain silloin, kun muuta muutoksenhakukeinoa ei ole käytettävissä (ks. vastaavasti tuomio 9.3.1994, TWD Textilwerke Deggendorf, C-188/92, EU:C:1994:90, 17 kohta, tuomio 15.2.2001, Nachi Europe, C-239/99, EU:C:2001:101, 37 kohta ja tuomio 8.3.2007, Roquette Frères, C-441/05, EU:C:2007:150, 40 kohta).

57 Nyt käsiteltävässä asiassa toisin kuin komissio väittää, ei voida katsoa, että kantaja olisi voinut SEUT 263 artiklan nojalla heti niiden antamisen jälkeen riitauttaa täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan b alakohdan eikä että määräaika kanteen nostamiseen kyseisistä säännöksistä olisi päättynyt 3.3.2014.

58 Tältä osin on korostettava, että täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artikla ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artikla sisälsivät poikkeuksia kantajan hyväksi, koska kyseessä olevista unioniin tuoduista tuotteista ei tarvinnut maksaa lopullisia polkumyynti- ja tasaustulleja sillä edellytyksellä, että sitoumuksissa määrätyt edellytykset täyttyivät.

59 Täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan b alakohdasta ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan b alakohdasta on lisäksi todettava, kuten kantaja väittää, että mainituilla säännöksillä vain luotiin komissiolle oikeus peruuttaa konkreettisten sitoumusten hyväksyntä ja mitätöidä vastaavat vaatimusten mukaiset laskut.

60 Yhtäältä tältä osin oli nimenomaisesti säädetty, että komission oli toteutettava erityisiä toimia eli peruutettava sitoumuksen hyväksyntä asetuksen N:o 1225/2009 8 artiklan 9 kohdan ja asetuksen N:o 597/2009 13 artiklan 9 kohdan mukaan asetuksella tai päätöksellä, jossa viitattiin yksittäisiin liiketoimiin ja todettiin kyseiset vaatimusten mukaiset laskut mitättömiksi (ks. vastaavasti määräys 14.1.2015, SolarWorld ym. v. komissio, T-507/13, EU:T:2015:23, 61 kohta). Nyt käsiteltävä tilanne ei kuitenkaan ole verrattavissa 28.2.2017 annetussa tuomiossa Canadian Solar Emea ym. v. neuvosto (T-162/14, ei julkaistu, EU:T:2017:124, 47 kohta), johon komissio on istunnossa viitannut väittäen, että kantaja olisi voinut nostaa edellä 57 kohdassa mainituista säännöksistä kanteen niiden antamisesta lukien, käsillä olleeseen tilanteeseen.

61 Toisaalta, kuten kantaja väittää, täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan b alakohdan antamispäivänä kysymys siitä, sovellettaisiinko kyseisiä säännöksiä kantajaan, oli puhtaasti hypoteettinen.

62 Näissä olosuhteissa ennen täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan b alakohdan, jotka koskivat kaikkia yrityksiä, jotka olivat antaneet kyseessä olevat sitoumukset, konkreettista täytäntöönpanoa kyseisten säännösten ei voitu katsoa koskevan kantajaa suoraan. Sillä ei ollut myöskään tarvetta riitauttaa niiden laillisuutta kumoamiskanteella komission esiin tuomalla ajanjaksolla, joka päättyi 3.3.2014. Tarkemmin sanottuna kantajan oikeussuojan tarve edellä mainittujen säännösten suhteen ei voinut perustua pelkkään siihen mahdollisuuteen, että komissio osoittaa sille sitoumusten hyväksynnän peruutuksen, jota seuraa vaatimusten mukaisten laskujen peruuttaminen. Kantajalla ei ollut mitään syytä ennakoida joutuvansa tällaiseen hypoteettiseen tilanteeseen.

63 Lisäksi on korostettava, että toisin kuin 15.2.2001 annetussa tuomiossa Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, 37 kohta), johon komissio viittaa, säännökset, joita lainvastaisuusväite nyt käsiteltävässä asiassa koskee, eivät olleet luonteeltaan yksittäistapauksessa tehty päätös. Päinvastoin kyse on luonteeltaan yleisistä säännöksistä, joiden jälkeen on annettava myöhempiä täytäntöönpanotoimenpiteitä, jotka mahdollisesti voivat loukata kantajan etuja (ks. analogisesti tuomio 16.3.1978, Unicme ym. v. neuvosto, 123/77, EU:C:1978:73, 11–18 kohta). Se, että kantaja on mainittu täytäntöönpanoasetusten N:o 1238/2013 ja N:o 1239/2013 liitteissä, eikä se, että kantaja oli oltava tietoinen siitä, että neuvosto oli antanut komissiolle toimivallan mitätöidä vaatimusten mukaiset laskut, ei ole johtanut siihen, että kantaja olisi voinut riitauttaa edellä 57 kohdassa tarkoitetut säännökset heti niiden antamisen jälkeen.

64 Koska kantajalla ei ole ollut oikeussuojan tarvetta täytäntöönpanoasetusten N:o 1238/2013 ja N:o 1239/2013 suhteen heti niiden antamisen jälkeen, ei siis ole mitään estettä sille, että kantaja vetoaa niitä koskevaan lainvastaisuusväitteeseen nyt käsiteltävän kanteen yhteydessä.

Asiakysymys

65 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi yhteen ainoaan kanneperusteeseen. Se väittää lähinnä, että riidanalaisella asetuksella komissio on rikkonut polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 1, 9 ja 10 kohtaa sekä 10 artiklan 5 kohtaaja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 1, 9 ja 10 kohtaa sekä 16 artiklan 5 kohtaa, kun se on mitätöinyt vaatimusten mukaiset laskut ja sitten määrännyt tulliviranomaiset kantamaan tullit ikään kuin mitään vaatimusten mukaista laskua ei olisi laadittu eikä toimitettu tullille hetkellä, jolloin tavarat on saatettu vapaaseen liikkeeseen.

66 Kantaja perustaa kanteensa myös täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan lainvastaisuutta koskevalle väitteelle, joka perustuu siihen, että asetuksen N:o 1225/2009 8 artiklaa ja 10 artiklan 5 kohtaa sekä asetuksen N:o 597/2009 13 artiklan ja 6 artiklan 5 kohtaa, sellaisina kuin niitä sovellettiin täytäntöönpanoasetusten N:o 1238/2013 ja N:o 1239/2013 antamisajankohtana, on väitetysti rikottu.

67 Aluksi on todettava, että kyseessä olevat säännökset, jotka kuuluvat polkumyyntiä koskevan perusasetuksen ja tukien vastaisen perusasetuksen (ks. edellä 65 kohta), joita sovellettiin riidanalaisen asetuksen antamispäivänä, alaan, ovat olennaisilta osin samat kuin asetusten N:o 1225/2009 ja N:o 597/2009 säännökset (ks. edellä 66 kohta), siltä osin kuin on kyse tämän asian arvioinnissa merkityksellisistä seikoista. Näin ollen tämän tuomion jatkossa viitataan perusasetuksiin, paitsi silloin, kun asetusten N:o 1225/2009 ja N:o 597/2009 sovellettavat säännökset tai säännökset, joihin tarvittaessa on vedottu, poikkeavat niistä. On todettava, että vaikka neuvosto, jolla tuolloin oli asetusten N:o 1225/2009 ja N:o 597/2009 nojalla täytäntöönpanovalta lopullisten tullien määräämiseen, on antanut täytäntöönpanoasetukset N:o 1238/2013 ja N:o 1239/2013, mainittu toimivalta on siirretty komissiolle tiettyjen yhteiseen kauppapolitiikkaan liittyvien asetusten muuttamisesta tiettyjen toimenpiteiden hyväksymismenettelyjen osalta 15.1.2014 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 37/2017 (EUVL 2014, L 18, s. 1).

68 Kantaja tuo esiin, että polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklasta ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklasta ilmenee, että silloin kun hintasitoumuksia on hyväksytty, niin kauan kuin kyseiset sitoumukset pysyvät voimaassa väliaikaisia tai lopullisia tulleja, tapauksen mukaan, ei sovelleta. Sitä vastoin silloin, kun sitoumuksen hyväksyntä peruutetaan sen johdosta, että on havaittu, että sitoumusta ehdottanut vientiä harjoittava tuottaja on rikkonut joitakin sen ehtoja, polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 9 kohdasta ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 9 kohdasta ilmenee kantajan mukaan, että tulleja, joita ei ole sovellettu sitoumuksen hyväksynnän vuoksi, sovelletaan automaattisesti. Kantajan mukaan mainitut tullit koskevat kuitenkin

ainoastaan sitoumuksen peruuttamispäivästä lukien toteutettua tuontia. Tämä ilmenee kantajan mukaan myös komission käytännöstä. Komissio on vasta hiljattain kahdessa tapauksessa mitätöinyt riidanalaiseen asetukseen sisältyvien tyyppiset vaatimusten mukaiset laskut.

69 Kantaja tuo esiin, että on olemassa vain kaksi poikkeusta, joiden nojalla komissio voisi määrätä tulleja taannehtivasti. Ensimmäinen koskee tapauksia, joissa polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 10 kohdan ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 10 kohdan edellytykset täyttyvät. Silloin kun komissio epäilee sitoumuksen rikkomista, se voi päättää määrätä väliaikaisia tulleja, jotka voidaan kantaa lopullisesti, jos epäilyt rikkomisesta vahvistuvat.

70 Toinen poikkeus liittyy kantajan mukaan tilanteisiin, joissa tuonnit on rekisteröity polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 10 artiklan 5 kohdan ja tukien vastaisen perusasetuksen 16 artiklan 5 kohdan mukaisesti. Jos tulliviranomaiset oli määrätty rekisteröimään tuonnit, lopullista tullia voidaan soveltaa taannehtivasti rekisteröintipäivästä lukien, sillä edellytyksellä, että se on enintään 90 päivää ennen väliaikaisten tullien määräämistä.

71 Kantajan mukaan komissio on itsekin todennut, ettei sillä ollut oikeusperustaa vaatimusten mukaisten laskujen taannehtivaan peruuttamiseen. Kantaja kiistää sen, että komissio voisi väittää, että nyt käsiteltävässä asiassa polkumyyntitutkinta on saatettu päätökseen, joten vaatimusten mukaisten laskujen mitätöintiin liittyvä sitoumuksen hyväksynnän peruuttaminen ei ollut vaikutukseltaan taannehtiva. Kantaja kritisoi komissiota asiassa merkityksellisten säännösten lukemisesta virheellisesti.

72 Vastauksessaan kantaja lisää, että unionin tullikoodeksista 9.10.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 952/2013 (EUVL 2013, L 269, s. 1; jäljempänä unionin tullikoodeksi) mukaan tullivalvonta ja tullitarkastukset ovat jäsenvaltioiden tulliviranomaisten toimivaltuuksia.

73 Komissio väittää lähinnä, että neuvosto saattoi antaa täytäntöönpanoasetuksilla N:o 1238/2013 ja 1239/2013 sille toimivallan mitätöidä vaatimusten mukaiset laskut ja määrätä kansalliset tulliviranomaiset kantamaan tullit, jotka liittyivät sitoumuksen ehtojen vastaisesti toteutettuihin tuonteihin.

74 Ensinnäkin komissio väittää, että hintasitoumus on sitoumus, jolla on tarkoitus saada tuloksia. Viejä, jonka on todettu harjoittaneen polkumyyntiä tai saaneen tukia, joihin liittyy kompensointitoimenpiteitä, voi sitoutua lisäämään vientiensä hintaa siten, että mainittujen käytäntöjen vahingolliset vaikutukset poistetaan ja tämä hintataso todistetaan laatimalla vaatimusten mukaiset laskut. Sen olisi kuitenkin noudatettava sitoumustaan voidakseen jatkaa sellaisista polkumyynti- tai tasaustulleista vapautuksesta hyötymistä, jotka normaalisti olisi maksettava kyseisistä tuotteista, jotka ovat polkumyynnin tai tuen kohteena. Sitoumus on siis komission mukaan poikkeus edellytyksistä, joita normaalisti sovelletaan kyseisiin tuotteisiin. Sitä vastoin silloin, kun vaatimusten mukaista laskua ei ole esitetty tai kun havaitaan myöhemmin, ettei se täyttänyt asetettuja vaatimuksia, polkumyynti- tai tasaustulleja sovelletaan uudelleen ja kansalliset tulliviranomaiset kantavat mainitut tullit. Komissio väittää, että koska sitoumus on poikkeus ja herkkä järjestely, sitä on tulkittava suppeasti. Sitoumuksen tekeminen on komission mukaan sille riski, minkä lisäksi sitä on vaikea valvoa. Sitoumuksen hyväksyvien kaikkien osapuolten on varmistettava sen tosiasiallinen noudattaminen ja suoritettava tehokasta valvontaa sen täytäntöönpanosta tehden yhteistyötä komission kanssa luottamussuhteessa.

75 Näistä syistä unionin tuomioistuin on todennut, että unionin toimielimet voivat hyväksyä, hylätä ja määritellä hintasitoumuksen ehdot lainsäädännöllisen harkintavaltansa perusteella. Komission mukaan se voi näin ollen määrätä seuraamuksia kaikista sitoumuksen tai sen täytäntöönpanossa olevan yhteistyövelvollisuuden rikkomisista peruuttamalla sitoumuksen hyväksyntänsä ja määräämällä polkumyynti- ja tasaustullit hintasitoumukseen johtaneen tutkinnan yhteydessä vahvistettujen tosiseikkojen perusteella polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 7 ja 9 kohdan ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 7 ja 9 kohdan mukaisesti. Tähän seuraamuksia koskevaan toimivaltaan sisältyy komission mukaan toimivalta mitätöidä vaatimusten mukaiset laskut.

76 Toiseksi komissio kiistää kantajan väitteen, jonka mukaan neuvosto ei voinut antaa sille täytäntöönpanoasetuksilla N:o 1238/2013 ja N:o 1239/2013 toimivaltaa mitätöidä sellaisia tavaroita koskevat laskut, jotka oli jo saatettu vapaaseen liikkeeseen, koska tällaista mahdollisuutta ei ollut säädetty polkumyyntiä koskevassa perusasetuksessa eikä tukien vastaisessa perusasetuksessa.

77 Ensinnäkin tältä osin komissio väittää, että sen yleisenä tehtävänä oli valvoa hyväksyttyjä sitoumuksia polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan nojalla, jäsenvaltioiden tulliviranomaisten avustuksella, jos se on tarpeen. Komissio väittää, että kyseiset säännökset eivät ole esteenä vaatimusten mukaisten laskujen mitätöinnille, mutta niihin ei yksinkertaisesti sisälly mitään viittausta siihen.

78 Toiseksi komission mukaan polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 9 kohdassa ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 9 kohdassa ei määritellä sitoumuksen rikkomisten luonnetta eikä olosuhteita, joissa sen hyväksyntä on peruutettava. Komission mukaan on toimielinten tehtävä asettaa tiettyjä vaatimusten mukaisuutta koskevia vaatimuksia ja vaatimusten mukaisten laskujen laatiminen on vain yksi esimerkki muiden joukossa. Oikeusperusta näiden teknisten sääntöjen määrittelylle niissä asetuksissa, joilla otetaan käyttöön lopulliset tullit, on polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 artiklan 1 kohdassa ja tukien vastaisen perusasetuksen 24 artiklan 1 kohdassa, joiden mukaan ”jäsenvaltiot” kantavat tullit ”muodon, määrän ja muiden tekijöiden perusteella, jotka vahvistetaan asetuksessa, jolla ne otetaan käyttöön”. Mahdollisuus antaa komissiolle toimivalta mitätöidä vaatimusten mukaiset laskut seuraa sen yleisestä tehtävästä valvoa sitoumuksia, neuvoston vallasta vahvistaa ”muut tekijät” kyseisten tullien kantamisessa ja vientiä harjoittavien tuottajien velvollisuudesta sallia valvonta komission kanssa olevan luottamussuhteen puitteissa, koska komissio on riippuvainen toimitettujen asiakirjojen luotettavuudesta.

79 Kolmanneksi komissio väittää, että velvollisuus esittää vaatimusten mukaisia laskuja ja viimeksi mainittujen mitätöinti siinä tapauksessa, että annettuja sitoumuksia ei ole noudatettu, eivät ole uusia. Nyt käsiteltävässä asiassa komissio tuo esiin, että se on käyttänyt sitoumuksen hyväksynnän peruuttamista ja vastaavien laskujen toteamista vaatimusten vastaisiksi koskevaa valtaansa perustellen päätöksensä asianmukaisesti kantajalle. Vastaavanlaisessa esimerkkitilanteessa mitätöidyn vaatimusten mukaisen laskun vuoksi maksettavalla polkumyynti- tai tasaustullilla pyritään vain saattamaan olosuhteet sääntöjen mukaisiksi. Vaatimusten mukaisten laskujen mitätöinnin tarkoituksena on komission mukaan lisätä komission hyväksymien hintasitoumusten tehokkuutta, ja se heijastaa ja täydentää kansallisten tulliviranomaisten toimivaltaa lisätyökalulla, joka mahdollistaa tullien kantamisen siinä tapauksessa, että sitoumusta on rikottu.

80 Neljänneksi komission mukaan kantaja ei voi vedota oikeusvarmuuden ja luottamuksensuojan periaatteisiin. Komissio tuo esiin, että polkumyynti- ja tasaustulleista vapauttaminen ei ollut lopullinen tilanne vapaaseen liikkeeseen saattamisen hetkellä. Selvistä oikeussäännöistä on lisäksi ilmennyt kantajalle alusta lähtien mahdollisuus vaatimusten mukaisten laskujen mitätöintiin muun muassa silloin, kun sitoumusta rikotaan.

81 Komissio vetoaa siihen, että kansallisten tulliviranomaisten on arvioitava, pystyvätkö ne kantamaan tullit laskuista, joiden unionin tullikoodeksin 103 artiklan 2 kohdassa, sellaisena kuin sitä sovelletaan kyseessä oleviin tulleihin täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 1 artiklan 3 kohdan nojalla luettuna yhdessä polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 artiklan 1 kohdan kanssa, säädetty kolmen vuoden vanhentumisaika on päättynyt, vai eivät. Vastaava tukien vastaisen perusasetuksen artikla on 24 artiklan 1 kohta. Komissio väittää muun muassa, että koska kyseisten mitätöintien vaikutuksia ei sovelleta ajallisesti 23.4.2014 eli päivää, jolloin ensimmäinen kantajan vaatimusten mukainen lasku esitettiin, aikaisempaan päivään ja vielä vähemmän 4.12.2013 eli päivää, jolloin tulleja sovellettiin kyseiseen tuotteeseen, aikaisempaan päivään, ei ole kyse mistään unionin oikeudessa tarkoitetusta taannehtivuudesta.

82 Komission mukaan tässä asiayhteydessä ja kun otetaan huomioon unionin omien varojen suojaamisen periaate, on ilmeistä, että silloin kun esitetään virheellisiä tai puutteellisia vaatimusten mukaisia laskuja, sovelletaan kyseessä olevan vientiä harjoittavan tuottajan maksettavaa tavallista polkumyynti- tai tasaustullia niin kuin viimeksi mainittu ei olisi esittänyt vaatimusten mukaista laskua, ja että tullit, joita ei ole maksettu siksi, että on esitetty kyseiset vaatimusten mukaiset laskut, on tällöin maksettava niin kuin vapautusta ei olisi ollut olemassa.

83 Viidenneksi polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 10 artiklan 5 kohdasta ja tukien vastaisen perusasetuksen 16 artiklan 5 kohdasta komissio toteaa, etteivät ne kata ilmiannettua käytäntöä.

84 Komission kolmas väite on, ettei koskaan ole ollut käytäntöä ennen sitoumuksen hyväksynnän peruuttamista toteutettujen tuontien vapauttamisesta polkumyynti- tai tasaustulleista. Ne ainoat tapaukset, joissa vaatimusten mukaisia laskuja ei ole mitätöity, eivät komission mukaan kuulu kantajan kuvaamaan kategoriaan. Vaikka tällainen käytäntö olisi ollut olemassa, se ei vaikuttaisi mitenkään riidanalaisen asetuksen lainmukaisuuteen. Tässä asiayhteydessä kannekirjelmän 33 kohta on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että se on työjärjestyksen 76 artiklan f alakohdan vastainen, koska mitään näyttöä ei ole esitetty.

85 Komissio väittää, että kantajan kanta voitaisiin tiivistää niin, että ainoa oikeudellinen seuraus sitoumuksen rikkomisesta olisi sitoumuksen peruuttaminen tulevaisuudessa. Kaikkia rikkomuksiin perustuvia liiketoimia, jotka on toteutettu ennen peruutuspäätöksen antamista, suojattaisiin. Komissio korostaa kuitenkin, ettei mikään unionin oikeudessa perustele niin laajaa suojaa talouden toimijalle, joka rikkoo vapaaehtoisesti hyväksymiään velvoitteita, etenkään silloin, kun sille on ennalta ilmoitettu mainitunlaisten tekojen seurauksista.

86 Vastauskirjelmässään komissio väittää lähinnä, kantaja ja komissio ovat yhtä mieltä siitä, että lähtökohtaisesti polkumyynti- ja tasaustulleja voidaan ottaa käyttöön sitoumuksen rikkomisesta lukien. Erimielisyys koskee komission mukaan vain menetelmää, jota tässä on käytettävä. Komissio katsoo, että on hyödytöntä käyttää rekisteröintiä ja väliaikaisia tulleja silloin, kun tutkinta on päättynyt ja kun lopulliset tullit on otettu käyttöön. Kantajan ehdottamassa menetelmässä ei oteta huomioon sitä, että komissio voi aloittaa rekisteröinnin vasta havaittuaan sitoumuksen rikkomisen. Komissio väittää noudattaneensa asianmukaista menettelyä. Vaatimusten mukaisen laskun kumoaminen on nimittäin ainoa tapa kantaa tullit siitä tosiasiallisesta tapahtumasta lukien, josta rikkominen muodostuu. Komissio väittää myös, että on tehtävä ero tullien käyttöönoton ja niiden kantamisen lykkäämisen välillä. Nyt käsiteltävänä oleva tilanne kuuluu komission mukaan jälkimmäiseen esimerkkitapaukseen.

87 Kantajan väitteestä, jonka mukaan tullivalvonta ja tullitarkastukset kuuluvat jäsenvaltioiden tulliviranomaisten toimivaltaan, komissio tuo esiin, että mainittu väite on esitetty ensimmäistä kertaa vastauskirjelmässä, ja näin ollen se on jätettävä tutkimatta työjärjestyksen 84 artiklan 1 kohdan perusteella. Missään tapauksessa tämä valitusperuste ei ole perusteltu.

88 Komissio tuo esiin, että on selvää, että se oli määrännyt tulliviranomaiset kantamaan maksettavat polkumyynti- ja tasaustullit kyseisen tuotteen maahantuonneista riidanalaisen asetuksen 2 artiklan mukaan. Se tuo esiin, että pyrkimättä anastamaan kansallisten viranomaisten toimivaltaa, sillä oli velvollisuus suorittaa tiettyjä vaatimusten mukaisuuden valvonta- ja tarkastustoimintoja polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 artiklan 1 kohdassa ja tukien vastaisen perusasetuksen 24 artiklan 1 kohdassa säädetyn toimivallan nojalla suojatakseen unionin omia varoja.

89 Lopuksi komissio toteaa, että kantajan väite, jonka mukaan komissio ja neuvosto toimeenpanijana ovat laajentaneet komission toimivaltaa siitä, mitä perussopimukset ja johdettu oikeus sallivat, on jätettävä tutkimatta, koska kyseessä on uusi kanneperuste, joka on esitetty ensimmäistä kertaa vastauskirjelmässä, mikä on vastoin työjärjestyksen 84 artiklan 1 kohdan vaatimuksia. Joka tapauksessa komission mukaan kyseinen väite on epäselvä sen tavan suhteen, jolla neuvosto on kantajan mukaan laajentanut komission toimivaltaa.

90 Neuvosto tukee olennaisilta osin komission väitteitä. Ensinnäkin se väittää, että polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 9 kohdan ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 9 kohdan oikea tulkinta osoittaa, että kyseiset säännökset sallivat vaatimusten mukaisten laskujen mitätöinnin. Toiseksi se väittää, että edellä mainitut asetukset antavat oikeudellisen perustan, jonka nojalla unionin toimielimet voivat asettaa vaatimusten mukaisuutta koskevia vaatimuksia hintasitoumusten hallinnoinnissa. Kolmanneksi neuvoston mukaan vaatimusten mukaisten laskujen mitätöintiä koskevat lausekkeet vastaavat unionin toimielinten käytäntöä. Neljänneksi komissio tuo esiin, ettei vaatimusten mukaisten laskujen mitätöinti vastaa polkumyynti- ja tasaustullien taannehtivaa käyttöönottoa, mikä olisi unionin oikeuden vastaista.

91 Kantaja kiistää sekä komission että neuvoston väitteet.

Oikeussäännöt, joita sovelletaan kantajan sitoumuksiin ja vaatimusten mukaisiin laskuihin

92 On muistutettava, että polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 1 kohdassa säädetään, että mikäli polkumyynti ja vahinko on todettu, komissiolla on mahdollisuus hyväksyä sitoumustarjoukset, joissa viejät sitoutuvat vapaaehtoisesti ja riittävällä tavalla tarkistamaan hintojaan välttääkseen viemästä kyseisiä tuotteita polkumyyntihintaan, jos komissio on vakuuttunut siitä, että polkumyynnin vahingollinen vaikutus on saatu poistettua sitoumuksella.

93 Nyt käsiteltävässä asiassa on yhtäältä todettava, että lopulliset polkumyynti- ja tasaustullit on vahvistettu prosenteilla, jotka on täsmennetty yritysryhmien osalta, muun muassa sen mukaan, oliko kyseessä yritykset, jotka olivat tehneet yhteistyötä tutkinnassa. Toisaalta kyseessä olevien sitoumusten hyväksynnästä on seurannut vapautus lopullisten polkumyynti- ja tasaustullien maksamisesta niiden yritysten osalta, joita asia koski, kuten täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 1 kohdasta ja 438 perustelukappaleesta sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 1 kohdasta ja 865 perustelukappaleesta ilmenee.

94 Tältä osin sitoumuksiin sovellettavan järjestelmän tulkintaa asetuksen N:o 1225/2009 soveltamisalalla koskevassa oikeuskäytännössä on jo todettu, ettei sitoumusten hyväksymisestä tehdyllä päätöksellä vapauteta kyseisissä sitoumuksissa tarkoitettuja tuonteja polkumyyntitulleista, vaan vapauttaminen on seurausta joko muutetussa väliaikaisessa komission polkumyyntiasetuksessa tai komission hyväksymien sitoumusten toimeenpanosta annetussa neuvoston lopullisessa polkumyyntiasetuksessa annetuista säännöksistä. Neuvoston tällainen velvollisuus perustuu asetuksen N:o 1225/2009 9 artiklan 5 kohtaan, jossa säädetään, että sellaisen tuotteen tuonnin osalta, jonka on todettu tapahtuvan polkumyynnillä ja aiheuttavan vahinkoa, on otettava asetuksella käyttöön lopullinen polkumyyntitulli, lukuun ottamatta tuontia, joka tulee sellaisen toimittajan kautta, jonka sitoumus on mahdollisesti hyväksytty (määräys 14.1.2015, SolarWorld ym. v. komissio, T-507/13, EU:T:2015:23, 48 kohta).

95 On syytä todeta, että vaikka päätös sitoumusten hyväksymisestä olisikin tehty, väliaikaiset tai lopulliset polkumyyntitullit otetaan asetuksen N:o 1225/2009 14 artiklan 1 kohdan perusteella käyttöön vain asetuksella, ja kyseisessä säännöksessä säädetään myös, että jäsenvaltiot kantavat ne muiden tekijöiden perusteella, jotka vahvistetaan asetuksessa, jolla ne otetaan käyttöön, ja joihin kuuluvat hyväksyttyjen sitoumusten toimeenpanoa koskevat edellytykset (määräys 14.1.2015, SolarWorld ym. v. komissio, T-507/13, EU:T:2015:23, 49 kohta). Asetuksen N:o 597/2009 24 artiklan 1 kohdassa on olennaisilta osin omaksuttu sama lähestymistapa.

96 Lisäksi yhtäältä on säädetty, että komissiolla on velvollisuus tarkastaa sitoumusten noudattaminen, tarvittaessa jäsenvaltioiden tulliviranomaisten avulla asetuksen N:o 1225/2009 8 artiklan 9 kohdan ja asetuksen N:o 597/2009 13 artiklan 9 kohdan nojalla. Lisäksi on ilmeistä, että komissiolle kuuluvan sitoumusten valvontatehtävän suorittaminen riippuu kyseisen viejän antamaa sitoumusta toteuttaessaan toimittamien asiakirjojen luotettavuudesta (tuomio 22.11.2012, Usha Martin v. neuvosto ja komissio, C-552/10 P, EU:C:2012:736, 35 kohta).

97 Toisaalta asetuksen N:o 1225/2009 8 artiklan tarkoituksen mukaisesti kantajan oli antamansa sitoumuksen mukaisesti sekä taattava, että se todella noudattaa sitoumusta, että myös valvottava tehokkaasti sitoumuksen toteuttamista toimimalla yhteistyössä komission kanssa luottamussuhteessa, johon kyseisen toimielimen sitoumukselle antama hyväksyntä perustuu (ks. vastaavasti tuomio 22.11.2012, Usha Martin v. neuvosto ja komissio, C-552/10 P, EU:C:2012:736, 24 kohta). Tätä samaa logiikkaa sovelletaan analogisesti sitoumuksiin tasaustullien yhteydessä asetuksen N:o 597/2009 13 artiklan nojalla, koska niiden tavoite on samankaltainen kuin polkumyyntiä koskevan perusasetuksen yhteydessä annettujen sitoumusten.

98 Lisäksi, kuten komissio on todennut, yrityksen antamaa hintasitoumusta on pidettävä lopputulosta koskevana velvollisuutena, jota on noudatettava ja joka on todistettava muun muassa laatimalla vaatimusten mukaiset laskut silloin, kun kyseiset tuotteet tuodaan unioniin. Täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 1 kohdan b alakohtaan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 1 kohdan b alakohtaan sisältyy nimenomaiset viittaukset vaatimusten mukaisiin laskuihin. Kuten komissio väittää, vaatimusten mukaisten laskujen ja vientisitoumuksia koskevien todistusten sisältö on säädetty täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 liitteissä III ja IV sekä täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 liitteissä 2 ja 3.

99 Lopuksi oikeuskäytännöstä ilmenee, että on olemassa velvollisuus varmistua sitoumusten asianmukaisesta valvonnasta (ks. vastaavasti tuomio 25.1.2017, Rusal Armenal v. neuvosto, T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, 178 kohta).

Vaikutukset, jotka liittyvät siihen, että komissio on peruuttanut sitoumuksen hyväksynnän ja mitätöinyt vaatimusten mukaiset laskut riidanalaisessa asetuksessa

100 Aivan ensiksi on todettava, että polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa todetaan seuraavaa:

”– – komission 7 artiklan 1 kohdan mukaisesti käyttöön ottamia väliaikaisia tulleja tai tapauksen mukaan 9 artiklan 4 kohdan mukaisesti käyttöön otettuja lopullisia tulleja ei sitoumusten voimassaoloaikana sovelleta niiden yritysten valmistamien asianomaisten tuotteiden tuonnissa, jotka mainitaan sitoumusten hyväksymisestä tehdyssä komission päätöksessä, sellaisena kuin se on myöhemmin muutettuna. – –”

101 Tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan sanamuoto on olennaisilta osin sama.

102 Tämän jälkeen polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 9 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos sitoumuksen antanut osapuoli rikkoo sitoumusta tai peruuttaa sen tai jos komissio peruuttaa sitoumukselle antamansa hyväksynnän, sitoumukselle annettu hyväksyntä peruutetaan komission päätöksellä tai tapauksen mukaan komission asetuksella, ja sitoumuksen sijasta aletaan soveltaa komission 7 artiklan mukaisesti käyttöön ottamaa väliaikaista tullia tai 9 artiklan 4 kohdan mukaisesti käyttöön otettua lopullista tullia, edellyttäen että kyseessä olevalle viejälle on annettu tilaisuus esittää huomautuksensa, lukuun ottamatta tapauksia, joissa kyseinen viejä on itse peruuttanut sitoumuksen. – –”

103 Tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 9 kohdan sanamuoto on olennaisilta osin sama.

104 Tältä osin polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta annetun asetuksen (EY) N:o 384/96 ja muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuetulta tuonnilta suojautumisesta annetun asetuksen (EY) N:o 2026/97 muuttamisesta

8.3.2004 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 461/2004 (EUVL 2004, L 77, s. 12) 18 ja 19 perustelukappaleet, jotka ovat johtaneet nyt käsiteltävässä asiassa merkityksellisten säännösten sanamuodon muuttamiseen, kuuluvat seuraavasti:

”(18) Polkumyynnin perusasetuksen 8 artiklan 9 kohdassa säädetään muun muassa, että jos osapuoli rikkoo sitoumusta tai peruu sen, otetaan [9 artiklan mukaisesti] käyttöön lopullinen tulli sitoumukseen johtaneen tutkimuksen yhteydessä vahvistettujen seikkojen perusteella. Tämä säännös on johtanut kaksinkertaiseen menettelyyn, joka on aikaa vievä ja edellyttää sekä komission päätöstä sitoumuksen hyväksynnän peruuttamisesta että neuvoston asetusta tullien uudelleen käyttöön ottamisesta. Ottaen huomioon, että neuvostolla ei tämän säännöksen mukaisesti ole harkintavaltaa sovellettavan tullin käyttöönoton tai sen tason suhteen sen jälkeen, kun sitoumusta on rikottu tai se perutaan, katsotaan aiheelliseksi muuttaa 8 artiklan 1, 5 ja 9 kohtaa komission velvollisuuksien selventämiseksi ja sen mahdollistamiseksi, että sitoumuksen peruuttaminen ja tullin soveltaminen voidaan panna täytäntöön yhdellä säädöksellä. On myös tarpeen varmistaa, että peruuttamista koskeva menettely saatetaan päätökseen pääsääntöisesti kuuden kuukauden ja joka tapauksessa viimeistään yhdeksän kuukauden kuluessa voimassa olevan toimenpiteen moitteettoman soveltamisen varmistamiseksi.

(19) Johdanto-osan 18 kappale koskee soveltuvin osin myös tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan mukaisia sitoumuksia.”

105 Lopuksi polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 10 kohta kuuluu seuraavasti:

”Väliaikainen tulli voidaan 7 artiklan mukaisesti ottaa käyttöön parhaiden käytettävissä olevien tietojen perusteella, jos on syytä uskoa, että sitoumusta on rikottu, tai sitoumuksen rikkomis- tai peruuttamistapauksessa, jos sitoumukseen johtanutta tutkimusta ei ole päätetty.”

106 Tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 10 kohdan sanamuoto on olennaisilta osin sama.

107 Asianosaisten välinen erimielisyys koskee näiden säännösten vaikutusten tulkintaa. Yhtäältä komissio ja neuvosto katsovat, että sitoumusten hyväksynnän peruuttamisen vaikutuksena on palaaminen alkuperäiseen tilanteeseen siten, että kaikki lopulliset polkumyynti- ja tasaustullit, jotka koskevat mitätöityjä vaatimusten mukaisia laskuja, on tällöin maksettava.

108 Toisaalta kantaja väittää, että polkumyynti- ja tasaustulleja voidaan ottaa käyttöön vain tulevaisuuden osalta eli siitä hetkestä lukien, jolloin komissio on peruuttanut sitoumusten hyväksynnän, lukuun ottamatta tiettyjä poikkeuksia, joista nimenomaisesti säädetään polkumyyntiä koskevassa perusasetuksessa ja tukien vastaisessa perusasetuksessa.

109 Komissio väittää lähinnä, että näissä olosuhteissa lopullisia polkumyynti- ja tasaustulleja ”sovelletaan uudelleen”. Se tuo esiin, että nyt käsiteltävä tilanne on analoginen sellaiseen tilanteeseen nähden, jossa tuoja esittää tulliselvitystä varten vaatimusten mukaisen laskun, jota vientiä harjoittavan tuottajan tulojen ja menojen hyväksyjä ei ole allekirjoittanut tai jossa on muita sääntöjenvastaisuuksia. Samoin se viittaa tiettyihin tilanteisiin, jotka kuuluvat tullimaksuista vapautusten alaan tilanteissa, joissa on kyse etuuskohtelualkuperästä ja joissa jälkitarkastus osoittaa, että etuuskohtelun mukainen tullitariffi on myönnetty virheellisesti eli 7.12.1993 annettuun tuomioon Huygen ym., (C-12/92, EU:C:1993:914, 19 kohta), ja 9.3.2006 annettuun tuomioon Beemsterboer Coldstore Services (C-293/04, EU:C:2006:162, 34 kohta). Samansuuntaisesti komissio on istunnossa viitannut lähinnä siihen, että tilanteessa, jossa sitoumusten hyväksyntä peruutetaan, unionin toimielimet antavat kansallisille viranomaisille ohjeen kantaa sovellettavat tullit tai toisin sanoin ”käynnistää liiketoimen uudelleen”. Kyse on siis siitä, että tuonteihin sovelletaan alkuperäisiä lopullisia polkumyyntitulleja ja tuen vastaisia tulleja, sellaisina kuin ne on vahvistettu polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 9 artiklan 4 kohdan ja tukien vastaisen perusasetuksen 15 artiklan 1 kohdan mukaisesti.

110 Kantaja ei ole kiistänyt sitä, että unionin toimielimet voivat hyväksyä, hylätä ja määritellä hintasitoumuksen ehdot harkintavaltansa perusteella. Kantaja ei riitauta myöskään harkintavaltaa, jota unionin toimielimillä on sitoumuksen hyväksynnän peruuttamisessa.

111 Sitä vastoin tukeakseen sitä, että lopullisia polkumyyntitoimenpiteitä ja tasaustulleja oli mahdollista soveltaa taannehtivasti vain erittäin täsmällisissä olosuhteissa, kantaja viittaa polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 10 kohtaan ja tarkemmin ottaen vielä saman asetuksen 10 artiklan 5 kohtaan, jonka otsikko on ”Taannehtivuus” ja jonka sanamuoto on seuraava:

”– – Jos sitoumuksia rikotaan tai ne peruutetaan, lopulliset tullit voidaan kantaa niiden tavaroiden osalta, jotka on luovutettu vapaaseen liikkeeseen enintään 90 päivää ennen väliaikaisten toimenpiteiden soveltamispäivää, sillä edellytyksellä, että tuonti on kirjattu 14 artiklan 5 kohdan mukaisesti ja että taannehtivaa arviointia ei sovelleta ennen sitoumuksen rikkomista tai peruuttamista tapahtuneeseen tuontiin.”

112 Kantaja tuo esiin, että nämä säännökset vastaavat olennaisilta osin tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 10 kohtaa ja saman asetuksen 16 artiklan 5 kohtaa.

113 Kantaja väittää, että vain kirjaamisen yhteydessä toimenpiteitä, kuten vaatimus palauttaa maksettavat polkumyynti- ja tasaustullit, olisi voitu toteuttaa kyseisten tuontien osalta. Näin ollen kantajan mukaan komission lähestymistapa nyt käsiteltävässä asiassa on virheellinen ja lainvastainen sen vuoksi, ettei se noudata mitään lainsäätäjän nimenomaisesti säätämiä oletuksia sellaisten tilanteiden varalta, joissa polkumyynti- ja tasaustulleja on sovellettava taannehtivasti. Kantaja väittää, että komissio ei voi määrätä lopullisten tullien kantamista vapaaseen liikkeeseen luovutettujen tuotteiden osalta, jos se ei ole aikaisemmin ottanut käyttöön väliaikaisia tulleja tai määrännyt kirjaamista.

114 Kantajan täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdasta ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdasta esittämä lainvastaisuusväite on ymmärrettävä niin, että se tukee sitä, ettei polkumyynti- tai tasaustullien taannehtivaa soveltamista nyt käsiteltävässä asiassa voitu myöskään laillisesti perustaa kyseisiin säännöksiin. Kyseiset säännökset, erityisesti täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan b alakohta ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan b alakohta ovat nimittäin itse polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan ja 10 artiklan 5 kohdan sekä tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan ja 16 artiklan 5 kohdan vastaisia. Tämä väite tutkitaan sen jälkeen, kun kantajan ainoa kanneperuste on tutkittu.

Kantajan esittämä ainoa kanneperuste

115 Ensinnäkin on todettava siltä osin kuin kantaja viittaa polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 10 kohtaan ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 10 kohtaan, että kyseiset säännökset eivät koske nyt käsiteltävää tilannetta.

116 Yhtäältä, kuten komissio ja neuvosto korostavat, nyt käsiteltävä tilanne ei ole samastettavissa tilanteeseen, jossa olisi vain ollut ”syytä uskoa”, että sitoumusta oli rikottu ja jossa näin ollen olisi mahdollisuus ottaa käyttöön väliaikainen tulli. Päinvastoin nyt käsiteltävässä asiassa kantaja ei ole kiistänyt sitä, että se oli rikkonut sitoumusta. Se, että kantaja toteaa, ettei se ole riitauttanut sitoumuksen hyväksynnän peruuttamista vain sen vuoksi, että se tietää, että unionin toimielimillä oli laaja harkintavalta tältä osin, ei mitenkään muuta tätä päätelmää.

117 Toisaalta nyt käsiteltävässä asiassa ei ole kyse myöskään toisesta edellä 115 kohdassa mieliin palautetuissa säännöksissä säädetystä tilanteesta, jossa ”siinä tapauksessa, että sitoumusta on rikottu”, kyseisen sitoumuksen antamiseen johtanut tutkinta ”ei ole päättynyt”. Päinvastoin on selvää, että neuvosto on hyväksynyt lopulliset polkumyynti- ja tasaustullit.

118 Toiseksi viittauksesta, jonka kantaja on tehnyt polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 10 artiklan 5 kohtaan ja tukien vastaisen perusasetuksen 16 artiklan 5 kohtaan, on todettava, että kyseiset säännökset koskevat erityistilanteita, joissa toimielimet ovat edenneet tuontien ”kirjaamisen” kautta polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 artiklan 5 kohdan tai tukien vastaisen perusasetuksen 24 artiklan 5 kohdan mukaisesti. Lisäksi kyseisissä säännöksissä otetaan taannehtivuuden laskentaperustaksi väliaikaisten toimenpiteiden soveltamispäivä. Nyt käsiteltävässä asiassa kuitenkaan mitään näistä oletuksista ei sovelleta, koska komissio ei ole kirjannut kyseisiä tuonteja ja koska väliaikaisia toimenpiteitä ei ole.

119 Koska nyt käsiteltävä tilanne ei siis vastaa mitään polkumyyntiä koskevassa perusasetuksessa ja tukien vastaisessa perusasetuksessa nimenomaisesti säänneltyä tilannetta, on arvioitava, onko niin, kuten kantaja väittää (ks. edellä 69–71 kohta), ettei ole olemassa mitään muuta oikeusperustaa riidanalaisen asetuksen määräysosan 2 artiklan antamiselle.

120 Komissio ja neuvosto viittaavat nyt käsiteltävän asian erityiseen asiayhteyteen selittääkseen riidanalaisessa asetuksessa omaksutun lähestymistavan. Tältä osin komissio on väittänyt viitaten polkumyyntiä koskevan perusasetuksen ja tukien vastaisen perusasetuksen systeemiseen tulkintaan, että niistä ilmenee, että lopullisia tulleja, sellaisina kuin ne oli alun perin otettu käyttöön tuotteille, joita kantajan sitoumukset koskivat, voitiin soveltaa automaattisesti välittömänä seurauksena toimenpiteestä, joka muodostuu siitä, että komisiso peruuttaa mainittujen sitoumusten hyväksynnän.

121 Neuvosto on ilmoittanut, että polkumyyntiä koskeva perusasetus ja tukien vastainen perusasetus eivät koske nimenomaisesti ”luultavasti yleisintä” esimerkkitilannetta, jossa kuten nyt käsiteltävässä asiassa komissio aloitti omasta aloitteestaan tutkinnan sitoumuksen rikkomisesta. Neuvosto on lisäksi riitauttanut lähestymistavan, jonka mukaan sen vuoksi, että tämäntyyppistä tutkintaa ei ole nimenomaisesti käsitelty polkumyyntiä koskevassa perusasetuksessa ja tukien vastaisessa perusasetuksessa ja että viimeksi mainituissa ei nimenomaisesti säädetä komission mahdollisuudesta mitätöidä vaatimusten mukaiset laskut, tästä olisi seurattava, että mainittu käytäntö oli lainvastainen (ks. myös edellä 90 kohta). Neuvosto lisää, että käsite ”sitoumuksen vaatimusten mukaiset laskut” keinona hallinnoida hyväksyttyjä sitoumuksia on kehitetty unionin toimielinten päätöskäytännössä.

122 Neuvoston mukaan nyt käsiteltävässä asiassa ei ollut mahdollista eikä tarpeellista edetä väliaikaisten polkumyynti- ja tasaustullien käyttöönottamisen tai tuotujen tuotteiden kirjaamisen kautta, kun otetaan huomioon se, että tutkinta oli jo päättynyt ja että lopulliset tullit oli vahvistettu, huolimatta siitä, että komissio oli samanaikaisesti hyväksynyt kantajan ja muiden kiinalaisten vientiyritysten sitoumukset. Neuvosto väittää, että väliaikaiset tullit olivat vain lopullisten tullien edeltäjiä. Nyt käsiteltävässä asiassa neuvoston mukaan ei ollut mahdollista palata taaksepäin, kirjaamisessa ei ollut mitään järkeä eikä väliaikaisilla tulleilla voinut enää olla merkitystä, koska lopulliset tullit olivat poistaneet ne. Neuvosto tuo esiin, että komission käyttämä menettely oli erityismenettely, joka neuvoston mukaan oli osa unionin toimielinten vakiintunutta käytäntöä vastaavassa asiayhteydessä.

123 Neuvosto väittää, että nyt käsiteltävässä asiassa oli arvioitava, mitkä olivat kyseessä olevat vaatimusten mukaiset laskut, ja niiden mitätöinnin jälkeen sovellettava maksettavia polkumyynti- ja tasaustulleja, joita oli vain lykätty. Neuvosto viittaa lisäksi 21.2.1984 annettuun tuomioon Allied Corporation ym. v. komissio (239/82 ja 275/82, EU:C:1984:68, 21 kohta). Se korostaa sitä, että vaatimusten mukaiset laskut palvelivat samaa tavoitetta kuin tuontien kirjaamiset, eli tekivät niistä jäljitettävissä olevia.

124 Komissio ja neuvosto korostavat, että kantajan väitteiden tarkoituksena on tosiasiassa sallia se, että yritys voi tätä koskevien täsmällisten sääntöjen puuttuessa hyötyä tilanteesta, jossa vaikka se oli antanut komission hyväksymiä sitoumuksia, se saattoi kuitenkin rikkoa niitä lähtökohtaisesti ilman mitään rangaistusta, kun kyse oli jo tapahtuneista tilanteista.

125 Kantaja väittää, että sitoumuksen hyväksynnän peruuttaminen on itsessään riittävä seuraamus, sillä tällöin toimijalle tulee paljon vaikeammaksi myydä tavaroitaan kannattavasti unionin markkinoilla.

126 Neuvosto ja komissio väittävät, että toisin kuin kantaja on väittänyt, polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 artiklan 1 kohtaa ja tukien vastaisen perusasetuksen 24 artiklan 1 kohtaa oli mahdollista tulkita niin, että niissä jätetään unionin toimielinten tehtäväksi määrätä sitoumusten noudattamista koskevista vaatimuksista ja vahvistaa tätä koskevat menettelyt. Kyseiset toimielimet korostavat, että mainituissa artikloissa, joiden otsikot ovat ”Yleiset säännökset”, säädetään, että väliaikaiset tai lopulliset polkumyynti- tai tasaustullit otetaan käyttöön asetuksella, ja jäsenvaltiot kantavat ne muodon, määrän ja muiden tekijöiden perusteella, jotka vahvistetaan asetuksessa, jolla ne otetaan käyttöön.

127 Neuvosto ja komissio korostavat erityisesti, että edellä 126 kohdassa siteeratuissa säännöksissä viitataan ”muihin tekijöihin”, jotka käsittävät mahdollisuuden valvoa sitoumuksen noudattamista vaatimusten mukaisten laskujen avulla. Näin ollen neuvoston ja komission mukaan on mahdollista johtaa unionin toimielinten toimivalta mitätöidä vaatimusten mukaiset laskut ja määrätä tulliviranomaiset kantamaan tullit ”kyseessä olevista tuonneista”. On siis arvioitava sitä, olivatko kyseiset säännökset riittävä oikeusperusta, joka mahdollisti riidanalaisen asetuksen 2 artiklan antamisen.

128 Tältä osin on aluksi todettava, että unionin tuomioistuin on jo todennut 15.3.2018 annetun tuomion Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187), johon komissio on istunnossa viitannut, 58 kohdassa, että asetuksen N:o 1225/2009 14 artiklan 1 kohdan ensimmäisen virkkeen sanamuodosta ilmenee, että unionin lainsäätäjän tarkoituksena ei ollut määrittää tyhjentävästi niitä polkumyyntitullien kantamista koskevia tekijöitä, jotka komissio voi vahvistaa.

129 Kyseinen 15.3.2018 annettu tuomio Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187) koski komission asetusta, jonka 1 artiklassa säädettiin määräyksistä, joiden tarkoituksena oli jatkaa lopullisilla ja pidennystä koskevilla asetuksilla määrättyjen polkumyyntitullien kantaminen ja velvoittaa kansalliset tulliviranomaiset odottamaan sitä, että komissio on määrittänyt prosenttiosuudet, joiden mukaan kyseiset tullit olisi pitänyt vahvistaa, pantaessa täytäntöön unionin tuomioistuimen tuomio, jolla kumotaan alun perin vahvistetut tullit. Määräys koostui siis olennaisilta osin siitä, että kansallisten tulliviranomaisten oli odotettava sen selviämistä, mitkä tosiasiallisesti maksettavat tullit olivat, ennen kuin ne ottavat kantaa palautushakemuksiin, joita mainittuja tulleja maksaneet toimijat olivat tehneet. Näin ollen siteeratussa asiassa kyseessä ollut tilanne koski kysymystä siitä, mikä oli osapuolten alun perin maksamien tullien määrä, joka tulliviranomaisten oli palautettava kyseisille osapuolille.

130 Toisin kuin 15.3.2018 annetussa tuomiossa Deichmann (C-256/16, EU:C:2018:187) kyseessä oleva tilanne, nyt käsiteltävässä asiassa esiin noussut kysymys eli sellaisten polkumyyntitullien ja tukien vastaisten tullien ajallinen määrääminen, jotka olisi ollut maksettava, jos sittemmin rikottua tai peruutettua sitoumusta ei olisi ollut, on katettu polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 10 kohdan ja 10 artiklan 5 kohdan sekä tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 10 kohdan ja 16 artiklan 5 kohdan nimenomaisilla säännöksillä. Sitä, oliko toimella, johon komissio on nyt käsiteltävässä asiassa ryhtynyt, lainsäätäjän säätämä oikeusperusta vai puuttuiko se, on siis arvioitava näiden nimenomaisten säännösten suhteen siinä erityisessä asiayhteydessä, joka koskee sitoumuksen hyväksynnän peruuttamisesta aiheutuvia seurauksia.

131 Tältä osin on muistutettava, että unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksen tai määräyksen tulkitsemisessa on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto ja sillä tavoitellut päämäärät myös asiayhteys ja unionin oikeuden säännökset ja määräykset kokonaisuudessaan (ks. tuomio 8.7.2019, komissio v. Belgia (SEUT 260 artiklan 3 kohta – Nopeat verkot), C-543/17, EU:C:2019:573, 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Lisäksi silloin kun on määritettävä, onko säännöksellä taannehtiva ulottuvuus, säännöksestä on selvästi ilmettävä, että sille on annettava tällainen vaikutus (ks. analogisesti tuomio 24.9.2002, Falck ja Acciaierie di Bolzano v. komissio, C-74/00 P ja C-75/00 P, EU:C:2002:524, 119 kohta).

132 Lainsäätäjän aikomus säännellä perusasetuksissa nimenomaisesti sitoumusten rikkomisen tai peruuttamisen seuraukset vahvistamalla yksityiskohtaiset säännöt, joiden mukaan tullit, jotka on maksettava silloin, kun sitoumuksia ei ole, voitiin määrätä taannehtivasti, ilmenee useista mainittujen asetusten perustelukappaleista.

133 Polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 perustelukappaleessa todetaan siis seuraavaa:

”On tarpeen määritellä polkumyynnin ja vahingon poistavien sitoumusten hyväksymismenettelystä sen sijaan, että otettaisiin käyttöön väliaikaiset tai lopulliset tullit. On myös määriteltävä sitoumusten rikkomisen tai peruuttamisen seuraukset ja säädettävä siitä, että väliaikaiset tullit voidaan ottaa käyttöön oletetun rikkomisen vuoksi tai jos lisätutkimus on tarpeen päätelmien täydentämiseksi. Sitoumuksia hyväksyttäessä olisi valvottava, että ehdotetut sitoumukset ja niiden soveltaminen eivät johda kilpailunvastaiseen toimintaan.”

134 Tukien vastaisen perusasetuksen 12 perustelukappale on sisällöltään vastaava.

135 Lisäksi polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 17 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”On tarpeen säätää väliaikaisten tullien taannehtivasta kantamisesta, jos se arvioidaan aiheelliseksi, ja määrittää olosuhteet, joissa tulleja voidaan soveltaa taannehtivasti, jotta vältyttäisiin siltä, että sovellettavat lopulliset toimenpiteet menettävät merkityksensä. Lisäksi on tarpeen säätää tullien taannehtivasta soveltamisesta, jos sitoumuksia rikotaan tai jos ne peruutetaan.”

136 Tukien vastaisen perusasetuksen 16 perustelukappale on sama.

137 Kun otetaan huomioon näin mieliin palautettujen perusasetusten systematiikka ja tavoitteet, joista ilmenee yhtäältä lainsäätäjän aikomus säätää menettelyistä, joita voidaan käyttää johtopäätösten tekemiseen siitä, että komissio peruuttaa sitoumuksen hyväksynnän, ja toisaalta edellä 69 ja 70 kohdassa mainitut säännökset, joilla tämä lainsäätäjän aikomus on toteutunut, on hylättävä komission ja neuvoston ehdottama tulkinta, jossa polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 artiklan 1 kohdassa ja tukien vastaisen perusasetuksen 24 artiklan 1 kohdassa olevasta viittauksesta ”muihin tekijöihin” tullien kantamisessa johdetaan perusasetusten täytäntöönpanosta vastuussa olevien unionin toimielinten toimivalta vaatia kyseisen täytäntöönpanovallan yhteydessä sitä, että kyseessä olevat yritykset maksavat kaikki tällä välin mitätöityjen vaatimusten mukaisten laskujen kattamista liiketoimista maksettavat tullit.

138 Tämä päätelmä pätee myös komission ja neuvoston väitteisiin, joiden mukaan mainitunlainen valta on mahdollista johtaa polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 9 kohdan ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 9 kohdan sanamuodosta, jonka mukaan tulleja sovelletaan automaattisesti sitoumuksen hyväksynnän peruuttamisen johdosta. On nimittäin todettava, että mainitunlaisesta automaattisesta soveltamisesta säädetään polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 10 kohdassa ja 10 artiklan 5 kohdassa sekä tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 10 kohdassa ja 16 artiklan 5 kohdassa nimenomaisesti vahvistetuissa rajoissa.

139 Mikään muu komission ja neuvoston esittämä väite ei ole omiaan kumoamaan edellä esitettyä päätelmää.

140 Ensinnäkin edellä 122 ja 123 kohdassa mieliin palautetuista neuvoston väitteistä on olennaisilta osin todettava, että ne koostuvat siitä, että polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 10 kohdan ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 10 kohdan mukaan väliaikaisia tulleja ei voida ottaa käyttöön sillä perusteella, että sitoumusta epäillään rikotun, koska lopullisten tullien määräämisestä on päätetty jo aikaisemmin. Toisaalta neuvosto väittää myös, että vaatimusten mukaisten laskujen käyttäminen voidaan samastaa polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 artiklan 5 kohdassa

tarkoitettuun tuontien kirjaamiseen. Tästä seuraa neuvoston mukaan, että edellä mainittuja säännöksiä ei joko sovellettu nyt käsiteltävän asian tosiseikkoihin tai niillä vahvistettiin vaatimusten mukaisten laskujen käytäntö.

141 Tältä osin, kun on ensinnäkin kyse ensimmäisestä väitteestä, joka koskee sitä, että väliaikaisia tulleja on mahdotonta soveltaa nyt käsiteltävässä asiassa, koska lopulliset tullit on määrätty aikaisemmin, on todettava, ettei se – jos se oletetaan perustelluksi – ole omiaan saattamaan kyseenalaiseksi päätelmää, jonka mukaan perusasetuksissa säädetään täsmällisesti rajatuista oletuksista, joiden vallitessa sitoumusten rikkomistilanteessa maksettavat tullit voidaan ottaa käyttöön taannehtivasti. Lisäksi, kuten kantaja aiheellisesti huomauttaa, polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 8 artiklan 10 kohta ja tukien vastaisen perusasetuksen 13 artiklan 10 kohta koskevat kahta erilaista tilannetta. Vain toisessa tilanteessa oletetaan, että ”kyseiseen sitoumukseen johtanut tutkinta ei ole päättynyt” ja siis, että lopullisia tulleja ei ole otettu käyttöön.

142 Seuraavaksi siltä osin kuin on kyse vaatimusten mukaisten laskujen väitetystä samastamisesta polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 artiklan 5 kohdassa tarkoitettuun tuontien kirjaamiseen, riittää, kun todetaan, että kyseisissä säännöksissä tuontien pakollisen kirjaamisen toimenpiteiden käyttäminen rajoitetaan yhdeksän kuukauden ajanjaksoon. Näin ollen - vaikka oletettaisiin, että polkumyyntiä koskevan perusasetuksen 14 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu kirjaaminen olisi samastettavissa vaatimusten mukaisen laskun laatimiseen - riidanalaisissa säännöksissä säädetyn vaatimusten mukaisten laskujen mitätöinnin ajallinen soveltamisala ylittää polkumyyntiä koskevassa perusasetuksessa asetetut rajat.

143 Lisäksi neuvoston viittauksesta 21.2.1984 annettuun tuomioon Allied Corporation ym. v. komissio (239/82 ja 275/82, EU:C:1984:68, 21 kohta) on todettava, ettei sillä ole vaikutusta komission mahdollisuuteen ryhtyä sitoumuksen hyväksynnän peruuttamisen yhteydessä taannehtiviin toimenpiteisiin ja muun muassa määrätä kansalliset tulliviranomaiset kantamaan lopulliset polkumyynti- ja tasaustullit, sellaisina kuin ne oli alun perin maksettava. Mainittu tuomio koskee nimittäin asiaa, jossa sitoumuksen ilmiannon jälkeen komission oli lyhyessä ajassa sovellettava ”väliaikaisia” toimenpiteitä silloin, kun se katsoi, että unionin edut vaativat tällaista tointa. Tällaisissa olosuhteissa täsmennettiin, että komission oli käytettävä ”saatavilla olevia tietoja”. Mainitun tuomion 21 kohdassa todettiin muun muassa, että koska sitoumuksen antamisen perusteella voidaan olettaa, että polkumyyntiä on todella olemassa, komissiolta ei voida edellyttää uuden tutkinnan aloittamista sillä hetkellä, jolla tällainen sitoumus puretaan.

144 Toiseksi on hylättävä nyt käsiteltävän asian ratkaisun kannalta merkityksettöminä komission tekemät viittaukset asetuksen N:o 461/2004 18 ja 19 perustelukappaleisiin (ks. edellä 104 kohta). Komission siteeraamat perustelukappaleet eivät nimittäin koske kysymystä sellaisten tullien taannehtivasta soveltamisesta, jotka olisi ollut maksettava, jollei sittemmin peruutettua tai rikottua sitoumusta olisi ollut.

145 Kolmanneksi komission viittauksista tiettyihin olosuhteisiin tai muihin tullioikeuden alaan kuuluviin tuomioihin, jotka koskevat laskuja, joita ei ole allekirjoitettu ja jotka tuoja on esittänyt tulliselvityksessä, tai tilanteita, joissa jälkitarkastus on osoittanut, että etuuskohtelun mukainen tullitariffi on myönnetty virheellisesti (ks. edellä 109 kohta), on todettava, että perusasetusten tavoitteet ja systematiikka, sellaisina kuin ne on palautettu mieliin edellä, ovat esteenä päättelylle, jossa tullilainsäädännön täytäntöönpanoa sovelletaan analogisesti.

146 Neljänneksi komissio ilmoittaa vastineensa 49 kohdassa ja sitä seuraavissa kohdissa väittääkseen, että nyt käsiteltävässä asiassa oikeussääntö oli erityisen selkeä, että päätökseen 2013/423 sisältyi muun muassa sen 14 ja 15 perustelukappaleessa säännökset, joilla varoitettiin sitoumusten rikkomisen seurauksista. Komissio ja neuvosto viittaavat myös useisiin aikaisempiin tapauksiin, joista niiden

mukaan ilmenee, että velvollisuus esittää vaatimusten mukaiset laskut ja mahdollisuus mitätöidä ne eivät olleet uusia ja että komission toiminta nyt käsiteltävässä asiassa ei ollut myöskään aikaisemman toimielinten ”käytännön” muutos.

147 Sen käytännön, johon komissio ja neuvosto vetoavat, pitkäkestoisuudella, kuten ei sillä seikallakaan, että kantaja on tiennyt siitä, ei ole vaikutusta toteamukseen, jonka mukaan kyseisellä käytännöllä ei ole oikeusperustaa.

148 Koska nyt käsiteltävän asian ratkaisu ei muutoinkaan perustu kantajan väitteisiin, jotka koskevat sitä, että väitetysti on olemassa aikaisempi käytäntö, jossa ennen sitoumuksen hyväksynnän peruuttamista toteutetut tuonnit vapautetaan polkumyynti- tai tasaustulleista, ei ole tarpeen lausua komission tältä osin esittämästä tutkimatta jättämistä koskevasta väitteestä (ks. edellä 84 kohta). Joka tapauksessa kyseinen tutkimatta jättämistä koskeva väite on hylättävä sillä perusteella, että kysymys näytön esittämisestä väitetystä tosiseikasta vaatimuksen tueksi ei kuulu kyseisen vaatimuksen tutkittavaksi ottamisen vaan sen perusteltavuuden alaan (ks. analogisesti määräys 27.4.2017, CJ v. ECDC, T-696/16 REV ja T-697/16 REV, ei julkaistu, EU:T:2017:318, 39 kohta). Lisäksi on täsmennettävä, että työjärjestyksen 76 artiklan f alakohdan sanamuodosta ja täsmällisemmin sanottuna ilmaisun ”tarvittaessa” käyttämisestä, ettei kannekirjelmän ole välttämättä sisällettävä tarjouksia todisteiksi. Ainoa seuraamus, joka koskee tarjouksia todisteiksi, on se, että ne hylätään liian myöhään esitettyinä silloin, kun ne esitetään ensimmäistä kertaa ja ilman oikeuttamisperustetta kantajan tai vastaajan vastauskirjelmävaiheessa tai poikkeuksellisesti ennen suullisen menettelyvaiheen päättämistä tai ennen unionin yleisen tuomioistuimen päätöstä ratkaista asia ilman suullista menettelyvaihetta (työjärjestyksen 85 artiklan 2 ja 3 kohta) (ks. vastaavasti tuomio 3.2.2005, Chiquita Brands ym. v. komissio, T-19/01, EU:T:2005:31, 71 kohta).

149 Viidenneksi komissio väittää, että sen tarkoituksena oli vahvistaa sitoumusten tehokkuutta, täydentää kansallisten tulliviranomaisten toimivaltaa ja toimia niin, ettei kantaja voi kiertää mainittujen tulliviranomaisten jälkitarkastuksia, vaikka oli osoitettu, että se myi sitoumusten kattamia tuotteita sellaisten etuyhteydessä olevien unionin tuojien välityksellä, jotka eivät olleet sitoumuksen osapuolia, eli sellaisen myyntikanavan kautta, jota sopimus ei sallinut.

150 Aluksi on todettava, että kantaja on vastauksensa 31–37 kohdassa reagoinut komission esittämiin väitteisiin, jotka koskivat toimivallan jakoa kansallisten tulliviranomaisten ja unionin toimielinten välillä nyt käsiteltävässä asiayhteydessä (ks. edellä 72 kohta). Komissio on väittänyt vastauskirjelmässä, että kantajan vastauksessa esitetyt väitteet olivat uusia ja että ne oli näin ollen jätettävä tutkimatta. Istunnossa komissio on kuitenkin esittänyt oletuksen, jonka mukaan kantaja olisi tosiasiassa vain esittänyt tosiseikkoja. Koska kantaja on täsmentänyt tältä osin, ettei sillä ollut aikomuksena vedota uuteen kanneperusteeseen, joka perustuisi unionin tullikoodeksiin, on katsottava, että komission esittämä tutkimatta jättämistä koskeva väite on jäänyt vaille kohdetta.

151 Komission väitteen oikeellisuudesta on todetta, kuten kantaja väittää, että siitä, että sitoumusten hyväksyntä peruutetaan, on jo sellaisenaan kielteisiä seurauksia sitoumukset antaneelle toimijalle, ja se on merkittävä seuraamus (ks. edellä 125 kohta). Ei myöskään ole kyse, kuten komissio ja neuvosto väittävät, tilanteesta, jossa sitoumuksia rikkonut toimija jää rankaisematta, tai vielä tilanteesta, jossa se voisi vapaasti hyötyä mainitunlaisesta toiminnasta. On nimittäin korostettava, että kaikki polkumyyntitullien tai tukien vastaisten tullien kantaminen ei ole kiellettyä, mutta unionin toimielinten on otettava huomioon menettelylliset rajat, sellaisina kuin niistä säädetään tältä osin polkumyyntiä koskevassa perusasetuksessa ja tukien vastaisessa perusasetuksessa.

152 Kun kaikki edellä esitetty otetaan huomioon, on todettava, etteivät perusasetukset ole riittävä oikeusperusta riidanalaisten säännösten antamiselle.

Lainvastaisuusväite

153 On vielä tutkittava, voivatko täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohta ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohta olla oikeusperustana riidanalaisille säännöksille huolimatta siitä, että perusasetuksissa ei ole riittävää oikeusperustaa.

154 Tältä osin kantaja perustaa kanteensa myös täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan lainvastaisuutta koskevalle väitteelle, joka perustuu siihen, että asetuksen N:o 1225/2009 8 artiklaa ja 10 artiklan 5 kohtaa sekä asetuksen N:o 597/2009 13 artiklaa ja 16 artiklan 5 kohtaa, sellaisina kuin niitä sovellettiin täytäntöönpanoasetusten N:o 1238/2013 ja N:o 1239/2013 antamisajankohtana, on väitetysti rikottu.

155 Täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohta ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohta sisältävät muotoilun, jossa komission sallitaan yksilöidä liiketoimet, joiden osalta ”tullivelka syntyy vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanottohetkellä” silloin, kun komissio peruuttaa sitoumuksen hyväksyntänsä asetuksen N:o 1225/2009 8 artiklan 9 kohdan tai asetuksen N:o 597/2009 13 artiklan 9 kohdan mukaisesti antamalla asetuksen tai päätöksen, jossa viitataan tiettyihin liiketoimiin ja jossa todetaan, että vastaavat laskut eivät ole vaatimusten mukaisia.

156 Kantaja väittää lähinnä, että neuvosto toimiessaan täytäntöönpanoviranomaisena eikä lainsäätäjänä ei voinut delegoida komissiolle toimivaltaa mitätöidä vaatimusten mukaiset laskut pelkällä sitoumuksen hyväksynnän peruuttamisella eikä määrätä tulliviranomaiset kantamaan tullit tavaroista, jotka oli jo luovutettu vapaaseen liikkeeseen unionin tullialueella. Näin ollen kyseisten väitteiden on tulkittava koskevan erityisesti täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan b alakohdan säännöksiä.

157 Syistä, jotka vastaavat jo edellä 128–140 kohdassa esitettyjä syitä ja jotka koskevat polkumyyntiä koskevan perusasetuksen ja tukien vastaisen perusasetuksen yleistä systematiikkaa, on hyväksyttävä kantajan lainvastaisuusväite, joka koskee täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan b alakohtaa. Nimittäin yhtäältä kyseiset säännökset eivät kuulu asetuksen N:o 1225/2009 8 artiklassa ja 10 artiklan 5 kohdassa sekä asetuksen N:o 597/2009 13 artiklassa ja 16 artiklan 5 kohdassa, sellaisina kuin niitä sovellettiin täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 antamisajankohtana, säädettyjen oletusten alaan eivätkä ne ole niiden mukaisia. Toisaalta asetuksen N:o 1225/2009 ja asetuksen N:o 597/2009 yleisestä systematiikasta ei myöskään seuraa, että neuvosto saattoi täytäntöönpanoasetuksella antaa komissiolle toimivallan säätää, rajoittamatta tätä menettelyä ajallisesti, että sen jälkeen, kun sen antama sitoumuksen hyväksyntä oli peruutettu ja vastaavat laskut oli mitätöity, ”tullivelka syntyy vapaaseen liikkeeseen luovutusta koskevan ilmoituksen vastaanottohetkellä – –”.

158 Näin ollen on todettava, että täytäntöönpanoasetuksen N:o 1238/2013 3 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ja täytäntöönpanoasetuksen N:o 1239/2013 2 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ei voida soveltaa nyt käsiteltävään asiaan.

Kantajan vastauskirjelmän liite C.3

159 Näissä olosuhteissa ei ole tarpeen ottaa kantaan kantajan vastauskirjelmän liitteen C.3 tutkittavaksi ottamiseen. Nimittäin riippumatta siitä, saattoiko kyseessä oleva asiakirja, jonka otsikko on ”Monitoring of Undertaking – Finding following the verification visit”, jonka ylätunniste viittaa komission ”Kaupan” pääosastoon, olla kantajan asianajajan hallussa ja voitiinko sitä käyttää nyt käsiteltävässä asiassa, on todettava, että kyseessä on enintään esimerkki hallinnollisesta

lähestymistavasta, jonka komissio oli omaksunut konkreettisessa tilanteessa, josta ei muutoinkaan ole osoitettu, että sen olosuhteet olivat samat kuin nyt käsiteltävän asian. Siitä ilmenee lähinnä, että komissio todettuaan, että tiettyä sitoumusta oli rikottu, oli kuitenkin katsonut, ettei ollut tarpeen ryhtyä mihinkään toimeen. Nyt käsiteltävässä asiassa riidan ratkaisu ei perustu niiden erilaisten lähestymistapojen vertailuun, jotka komissio on voinut omaksua aiemmassa käytännössään asiayhteydessä, jossa kyseiset toimijat ovat rikkoneet sitoumuksia.

Päätelmä

160 Kun kaikki edellä esitetty otetaan huomioon, kantajan ainoa kanneperuste on hyväksyttävä ja näin ollen riidanalaiset säännökset on kumottava.

Oikeudenkäyntikulut

161 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan nojalla toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista kuluistaan.

162 Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut kantajan vaatimusten mukaisesti. Neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien tai sieltä lähetettyjen kiteisestä piistä valmistettujen aurinkosähkömoduulien ja niiden keskeisten komponenttien (kennot) tuontia koskevassa polkumyynnin ja tukien vastaisessa menettelyssä tarjotun sitoumuksen hyväksymisen vahvistamisesta lopullisten toimenpiteiden soveltamiskauden ajaksi annetun täytäntöönpanopäätöksen 2013/707/EU nojalla hyväksytyn sitoumuksen peruuttamisesta kahden vientiä harjoittavan tuottajan osalta 7.12.2016 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2016/2146 2 artikla kumotaan siltä osin kuin se koskee Jiangsu Seraphim Solar System Co. Ltd:iä.

2) Euroopan komissio velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Jiangsu Seraphim Solar Systemin oikeudenkäyntikulut.

3) Euroopan unionin neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä heinäkuuta 2020.

Allekirjoitukset